

הנאים הודה כי תמק באחמד ברגותי וסייע לו בכיספים, וכי ידע שהוא אחראי לביצוע פיגועים שונים (תמליל ת/98ח עמי' 20-24). כמו כן, הודה הנאים כי היה מעודד את ראייד כרמי לבצע "פעילות נגד ה碇וש", וסייע לו מבחינה כספית, כאשר בנסיבות הסיוע והעברתו לערפאת שאישר אותם (זכ"ד ת/67 ס' 8, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). בחקירתו במשטרה, לעומת זאת, חכחיש הנאים כל קשר עם ראייד כרמי (ת/104 עמי' 8), ובתחילת חקירתו בשב"כ טען כי העבר לו כיספים ללא שידע לאיזו מטרה נועדו (זכ"ד ת/18 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 78).

63. קשריו של הנאים עם פעילי הטרור של הפת"ח, והסיווע השוטף שהגיש להם, עלולים בבירורו מן המסמכים שנטפסו על ידי צה"ל במבצע "חומרת מגן" במשרדי הארגונים, כולל משרדו של הנאים (קלסר ת/5).

התביעה הגישה חוות דעת של מומחה מז"פ המוכיחה כי הנאים חתום על חלק מהמסמכים, ולגבי חלקם الآخر ניתן להסיק מסקנות מתחייבות מעצם העובדה שהם נשלחו אל הנאים, או נמצא במשרדו. רס"ן ל', סגן מפקד היחידה העוסקת באיסוף מסמכים שלל, העיד על תפיסת המסמכים, סימונים ומינונים (בעמ' 48-46). המסמכים שנטפסו הועברו לחוקר השב"כ "עוגן" (ראה עדותו בעמ' 48), אשר זיהה בעדותו את המסמכים שצורפו לצד"ים מחקרתו של הנאים (עמ' 48-50). הנאים אמר בשיחתו עם אחמד ברגותי, שהוקלטה ללא ידיעתם של שניים, כי מדובר במסמכים שנטפסו במשרדו, והשניים היו מוטדים מאוד מכך שתפסו את "כל הארכיוון" של הנאים; הנאים אמר "כל הארכיוון המשרד, כאן" (ת/127ג עמי' 61-62).

חוות דעת מז"פ לגבי כתוב ידו של הנאים (ת/5), ניתנה על ידי אייר בן שם, והוא התבבסה על שלושה כתבי יד של הנאים, שלגביהם הוא אישר בחקרתו כי הם נכתבו בכתב ידו (שלושת המסמכים בת/5 הם 12, 35, ו- 94-96 ו- 85א, והנאים מתיחס אליהם בצד"ים ת/28, ת/28ב, ת/47, ת/85 ות/85א, שהוגשו ואושרו על ידי חוקר השב"כ "וואדי" בעמ' 96 וא"ופיר" בעמ' 87). חוקר מז"פ חילק את המסמכים ארבעה קטגוריות: אלה שנכתבו על ידי הנאים ללא ספק של ממש; אלה שקייםת אפשרות סבירה שנכתבו על ידו; אלה שסביר מאד שנכתבו על ידו; ואלה שהנאים זיהה בחקרתו כי הם נכתבו על ידו. בחקרתו במשטרה החכחיש הנאים לגבי כל מסמך שהוזג לו כי כתוב ידו מופיע עליו (ת/108-109).

64. מסמך ת/5 (5-3) הוא דו"ח שנשלח לנאים ביום 8.5.01, וסוקר את פעילות גודיע חלי, אלاكצא באזר גניין. בדו"ח מופיעים מספר החברים והמבוקשים בקרב גודיע חלי אלاكצא, חלוקתם של הגודדים, פירוט פעילותם ותוצאות הפיגועים שביצעו. בין הפעולות שביצעו הגודדים לפי מסמך זה מנויים פיגועי ירי בכבישי יהודה ושומרון, הריגתם ופיצעתם של מתנחלים, ופיגוע בתוך שטח ישראל (אום אלפאחים), שבו נהרג קצין ישראלי ונפצעה אזרחית. בנוסף כולל המכתב בקשה לשיער לגודדים מבחינה כספית.

(2) מעורבותו האישית של הנאים בפיגועי הטרור שביצעו חוליות שתחת פיקודו

65. מייד עם מעצרו טען הנאים כי הוא "איש פוליטי", אשר אינו מעורב בפעולות צבאיות ובביצוע, תכנון, מימון או הנהלה של פיגועים נגד כוחות הביטחון או נגד ישראלים (זכ"דים ת/6 ס' 3 ות/9 ס' 2 שהוגש ואושרו ע"י החוקר "רוברט" בעמ' 62, זכ"ד ת/14 ס' 4 שהוגש ואושר על ידי החוקר "גבי" בעמ' 93). ואולם, בהמשך חקירתו בשב"כ הודה הנאים במערכות עמוקה בפעולות "הצבאית", שהיא שפה נקיה לביצוע פיגועי רצח כנגד אזרחים ישראלים. במקרים מסוימים, כך מסתבר מדברי הנאים, הוא אף הורה על ביצוע פיגועים באופן ספציפי, או נתן את אישורו

המוקדם לביצועם.

הנאים טעו בחקירהתו כי הוא עצמו מעולם לא תכנן פיגוע לפרטיו, וכי החוליות היו מערבות את אחמד ברוגוטי, ולא אותו, בביצוע הפיגועים שלא תמיד היו על דעתו (זכ"ד ת/72 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). כך למשל הדגיש הנאים כי הוא דחה את כל ניסיונותיו של אחמד ברוגוטי להביא אליו אנשים שיבצעו פיגועי התאבדות (זכ"ד ת/53 ס' 11-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מווץ" בעמ' 58). עם זאת, הנאים הודה כי הוא "גושא באחריות קולקטיבית על הפעולות של אנשי הפת"ח הצבאים" (זכ"ד ת/21 ס' 14, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 63). הנאים אמר בחקירהתו: "אני לא הוציאתי פקודות לשום חוליה שוואלה באננו ואמרנו ואלה אנו רוצים את הפיגוע פלוני במקום מסוים כזה, את זה אנחנו משאירים בשבייה ובשביל האוירה שלה, לרצון האיש שלה..." (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 9).

דברי הנאים, לאחר הריגתו של ראייד כרמי בחודש נובמבר 2001, עברו הפיגועים לתוך שטח ישראל. הוא ניסה להפעיל את השפעתו על החוליות שסרו למתן את הפיגועים בתוך ישראל, אך לא תמיד הצליח בכך (זכ"ד ת/70 ס' 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53). כך למשל אירע בעניינו של מנצור שרם, שהיה אחראי לפיגוע התאבדות בחדרהenkema על הריגתו של כרמי.

הנאים שוחח על כך לאחר הפיגוע עם עיסס ומנצור ודיווח על כך לרפאת (זכ"ד ת/45 ס' 11-6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). יזכיר כי מנצח שרם היה מחליפו של ראייד כרמי, ומינוי זה אושר על ידי הנאים (ראה דברי אחמד ברוגוטי בהודעתו ת/165יג עמ' 5).

הנאים אמר בחקירהתו כי בדרך כלל היה שומע על הפיגועים לאחר ביצועם מעויס או מאחמד ברוגוטי, וכי לא היה יורץ לפרטיהם כיצד בוצע הפיגוע ועל ידי איזו חוליה; הוא פירט בחקירהתו את הפיגועים שלגביהם קיבל דיווח לאחר ביצועם (זכ"ד ת/70 ס' 9, 12, 17, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53, וזכ"ד ת/39 ס' 8 שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96). הנאים הדגיש אמנס לכל אורך חקירתו כי פרט לקרה אחד הוא לא היה מעורב בעצמו בネットת האחריות הפומבית על הפיגועים שביצעו גוזדי חללי אלאקטא. מי שהיה מוציא את גילוי הדעת לאחר הפיגוע היה עיסס בתיאום עם אחמד ברוגוטי. ואולם לא זו בלבד ששאחמד ברוגוטי פעל כזרועו הארכאה של הנאים, אלא שהנאים עצמו הוסיף להודיע על הדברים דלעיל ואמר: "אני נותן **כיסוי לעניין הזה**. פוליטי **תקשורתי...** אני מדבר על העניין הזה... אני קורא למабק, אני מעריך את הפיגועים האלה **במאבק וכו'...**" (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 46-40). במילים אחרות: הנאים היה נוטל אחריות על הפיגועים באמצעות התקשרות, בכוונה עקיפה וכולנית מבלתי להתייחס לפיגוע ספציפי, ואילו פקדיו היו נוטלים את האחריות הספציפית לכל פיגוע ופיגוע.

מה שברור מדברי הנאים הוא שמקדי חוליות הטרור ראו בו את מנהיגם, וכי הוא תמן בהם وسيיע להם באספקת אמל"ח לאורך כל פעילותם, ביודעו שהם מבצעים פיגועי רצח כנגד מטרות צבאיות ומטרות אזרחיות בשטחי יהודה ושומרון ובתוך ישראל, כולל פיגועי התאבדות - שלטענת הנאים היו למורת רוחו. העובדה שפעילי הטרור חבו חותם דיווח לנאים, מוכיחה שהם הבינו כי הם כפופים לנאים וכי הם סרו למרותו. כאשר המשיך הנאים לתמוך בפעילים אלו ולסייע להם לאחר שודיעו לו על פיגועים - גם כשהיו אלה פיגועי התאבדות בתוך ישראל - הביע הנאים בכך את תמייכתו בחמש פעילותם, כולל פעילות שהוא כביכול לא תמן בה.

הנאים עצמו סייר בחקירהתו כי יאשר לרפאת נזף בו על הפיגועים שבוצעו בתוך ישראל (זכ"ד ת/141 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "רוברט" בעמ' 58); מכאן נבע שגם לרפאת ראה בנאים אחראי לכל הפיגועים שבוצעו על ידי חוליות התנזים וגוזדי חללי אלאקטא שתחת פיקודו של הנאים.

הנאים נתנו אישור, ولو בדיעבד, לפיגועים שביצעו החוליות שסרו למרותו : בחלקים תמק במשפט, ובחלקים אחר תמק בהתנהגות או בהסכמה שבשתיקה. הוא הפעיל את החוליות שתחת פיקודו בצורה עקיפה, באמצעות הכספיים והמרקוביטים לו, כגון אחמד ברוגוטי, ابو חמיד, ابو סטחה ועויס, תוך שמירה על ריחוק מן המפצעים עצם, והימנעות מכוונות מילארב עצמו באופן אישי בתכנון הפיגועים וביצועם. גם נטיית האחריות על הפיגועים נעשתה על ידי הנאים בצורה "נקיה" ועקביה - לא באמצעות גילוי דעת של גדווי חלי אלאקדצא, אלא בצורה פוליטית, כביכול, ומרומזות בתקשות.

66. מן האמור לעיל עולה כי הנאים הודה בחקרתו בדברים אשר עולים בבירור גם מעודותיהם של פעילי הטרור, דהיינו, כי מבחינה פיקודית הוא היה אחראי על פעילות התנאים וגדווי חלי אלאקדצא בגדה המערבית, שראו בנאים את מנהיגם ; סייע לפעילי הטרור במתן כספים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים ; הנהיג באופן אישי חלק מחוליות הטרור, באמצעות מקורביו ; עודד את חוליות הטרור לבצע פיגועים נגד ישראל ; קיבל דיווחים מון החוליות לאחר ביצוע הפיגועים - וכל זאת ביודע כי חוליות אלו מבצעות פיגועי רצח והתאבדות גם בתוך ישראל, וגם כנגד אזרחים.

זאת ועוד : הנאים אף הודה בחקרתו במעורבות אישית הנוגעת לפיגועי רצח ספציפיים של החוליות שבנהגתו, כדלקמן :

(א) הפיגוע בתחנת הדלק בגבעת זאב

לאחר הריגתו של ראייד קרמי ביום 14.1.02, קרא הנאים בטלויזיה של ابو דabi לגדווי חלי אלאקדצא לבצע פיגועי נקמה נגד ישראל (ת/3 מיום 14.1.02). ואולם הנאים לא הסתפק בקריאת פומבי זו. הוא הורה לאחמד ברוגוטי להוציא לפועל פיגוע נקמה על מותו של קרמי. ואכן, ביום 15.1.02 בערב נתן אחמד ברוגוטי נשך לבסוף סטחה על מנת לבצע את הפיגוע כאמור. בערב יום זה ירו חברי החוליה של ابو סטחה לעבר מכוניתה של יואללה חן זיל' ליד גבעת זאב, רצחו אותה ופצעו את הנוסעת שהיתה עמה (על פיגוע זה ראה פרק (7) להלן).

הנאים הודה בחקרתו כי לאחר מותו של קרמי הוא אמר לאחמד ברוגוטי כי הוא מעוניין בפיגוע נקם, ואחמד וחביריו ביצעו את הפיגוע בגבעת זאב, ודיווחו לו לאחר מכן כי הייתה הרוגה אחת בפיגוע (תמליל ת/98, עמ' 44-45). הוא אף הודה כי פיגוע זה בוצע על פי הוראותו, ונטל אחריות ביצועו (זכ"ד ת/23 ס' 8-10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90 ; זכ"ד ת/24 ס' 5 והמבוא לזכ"ד ת/38 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמי" בעמ' 85 ; זכ"ד ת/26 ס' 3-6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "נדב" בעמ' 79). הנאים אמר : "אני דיברתי בסותת האברים, שצרכיך לנוקם ולהшиб על המעשה הזה...", אם כי לטענותו לא היה מדובר בפקודת "שהוא נתן לאחמד ברוגוטי. באחד מחקריםיו הודה הנאים : "אמרנו לאחמד שיעני יבצע פיגוע" (תמליל שיחה ת/98 עמ' 19, וכן עמ' 45-40).

הנאים הסביר כי חיסולו של קרמי הביא לאובדן השליטה בפתח'ח, ולכן "קרא לתשובה על חיסול של ראייד קרמי בכל אמצעי התקשות... ובאמת החלו התגובה. ובפעם הראשונה פתח'ח חוצה את הקוו האדום ביצוע פיגועים בתוך ישראל" (תמליל חקירה ת/98 עמ' 31-30, ו- ת/98 עמ' 9).

10, 12-15, 44). הוא ציין בחקירהו כי ההוראה שניתן לבצע פיגוע נקמה בעקבות הריגתו של כרמי נבעה מכך שהוא חש אחראיות למותו של כרמי בעיצומה של הפסקת אש, שבה קרא האשם לכל הפלגים להפסיק את הפיגועים על סמך התcheinות של ראש השב"כ שלא לבצע פעולות חיסול כנגד אנשי הפת"ח; הינה זו הפעם היחידה בה הימרה את פיו של ערפאת, אשר דרש באותה עת שלא לבצע פיגועים (זכ"ד ת/31 ס' 12, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מווץ" בעמ' 58, תמליל שיחה ת/98י עמ' 29-31, תמליל שיחה ת/98יא עמ' 13-11). הודהה זו של הנאשס תואמת את הדברים שאמר בחקירהו אחמד ברוגטי (ראה סעיף 30 לעיל), וכן הדברים שאמרו ابو סטחה (הודעה ת/156ב עמ' 5) ומוספר (סעיף 53 לעיל).

(בב) רצח הנזיר היווני במעלה אדומים

הנאשס אישר כי כאשר הציע לו רדיאדה לבצע פיגוע התאבדות, הוא הפנה אותו אל מוהנד על מנת שיוכון אותו לbijouter פיגועים מהסוג שחוליות הפת"ח מביצעות; בעקבות כך בוצע הפיגוע במעלה אדומים בו נרצח נזיר יווני, מתוך מחשבה כי מדובר בייחודי (ראה דברי רדיאדה בסעיפים 42-43 להלן, ופרק ה(3) להלן הדן בפיגוע זה).

(גג) הפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב

הנאשס קשר עצמו בחקירהו בדומה לזרורה לפיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל-אביב, שבו נרצחו שלושה אנשים (על פיגוע זה ראה פרק ה(12) להלן). אמנם בתחילת החקירה שבב' טען הנאשס כי אין לו קשר לפיגוע זה, שעוויס עומד מאחוריו, וכי ערפאת כעס מאוד על ביצוע פיגוע זה (זכ"ד ת/25 ס' 12-13, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מווץ" בעמ' 58). ואולם, בהמשך החקירה הודה הנאשס כי ידע מפי מקורבו אחמד ברוגטי, שהיה אחד ממתכנני הפיגוע, על הכוונה לבצע את הפיגוע, וזאת בשבועו לפני ביצועו; אחמד הודיע לנאשס כי אברחים חסונה - המפגע - מוכן לביצוע הפיגוע. הנאשס הדגיש כי הוא לא ליווה את ביצוע הפיגוע, ואף הינה את אחמד ברוגטי שהפיגוע יבוצע ביהודה ושומרון, בתנהלות או בנסיבות צבאי, ולא בתוך ישראל (זכ"דים ת/44 סעיפים 7-1-ת/53 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מווץ" בעמ' 58; זכ"ד ת/50 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "ואדי" בעמ' 96; זכ"ד ת/52 שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמית" בעמ' 85).

דבריו אלו של הנאשס תואמים את גרסתו בחקירה של אחמד ברוגטי, פרט לכך שהאחרון אמר בחקירהו כי דיווח לנאשס לא רק זמן מה לפני הפיגוע, אלא גם ממש בשעה שבה יצא המפגע לדרך, וכי הנאשס היה מעורב בניסוח הכרז הנוטל אחריות לאחר ביצוע הפיגוע (ראה ס' 29 לעיל). הנאשס, לעומת זאת, אמר בחקירהו כי לא היה מעורב בניסוח הכרז שקיבל אחריות על הפיגוע הניתן, אם כי הודה שניתן אישור לפרסום הכרז הנוטל אחריות על פיגוע אחר שהתבצע בקשר עטרה (פיגוע מס' 18 בנספח לכתב האישום) (זכ"ד ת/52 הנ"ל וזכ"ד ת/58 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "מווץ" בעמ' 58).

סיכום של דבר: הנאשס הודה, כפי שארע עליה מדברי אחמד ברוגטי, כי הוא אישר מראש את ביצוע הפיגוע הניתן, אם כי ההוראה הייתה להרוג אנשים אחרים במקום אחר.

(דד) ניסיון לפיגוע ליד קניון מלחה בירושלים

הנאשס סיפר בחקירהו כי העניק סיוע, באמצעות אחמד ברוגטי, לפעלים שביצעו פיגועים באזור חברון. באחד הימים דיווח לו אחמד ברוגטי כי אחד מפעליים אלה (גיהאד ג'יעארה) מתכנן פיגוע התאבדות בירושלים. הנאשס אמר כי נתן הirection באמצעות אחמד ברוגטי שהפיגוע יבוצע בשטחים הכבושים ולא בתוך ישראל (על פיגוע זה ראה פרק ה(20) להלן). לאחרת דיווח לו כי פיגוע

ההתאבדות ליד קניון מלחה בירושלים נכשל (זכ"ד ת/36, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמיית" בעמ' 85). גם כאן אישר הנאשם לבצע פיגועו כנגד ישראל, אם כי במקום אחר.

(3) אספקת כספים ואמל"ח לשם ביצוע פיגועי טרור

67. בתחילת חקירותו שבב"כ טען הנאשם כי אינו עוסק בטרור, וכי מעולם לא מסר לאף אדם נשק ולא ירה בנשק (זכ"ד ת/10 ס' 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "דני" בעמ' 90). ואולם בהמשך חקירותו הודה הנאשם כי היה אחראי על מתן כספים ואמצעי לחימה לחוליות השטח של התנאים וגודדי חלייל אלاكتא, וכי ידע כי אלה משמשים לביצוע פיגועים כנגד ישראל.

כפי שאמר הנאשם: "במסגרת **תפקידו כמצורף הפתקה** **ח אני אחראי לכל הנעשה** **כגון אספקת כספים לחוליות, רכישות נשק וbijouterie**" (ראה החלטת מזכ"ד ת/29 בס' 61 לעיל, וכן ראה זכ"ד ת/59 ס' 7, שהוגש ואושר על ידי החוקר "וואדי" בעמ' 96).

ה הנאשם הסביר כי היה מעביר את בקשות הפעילים לרئيس אמל"ח ליאסר ערפאת תחת הכותרת "סיעון אישי", או "סיעון כלכלי" (זכ"ד ים ת/22 ס' 6, זכ"ד ת/25 ס' 14 שהוגש ואושרו על ידי החוקר "מוופז" בעמ' 58). הנאשם אף הודה כי בכך שרכש נשק לחוליות, הוא השיג השפעה על פעילותו (ס' 61 לעיל). עוד הודה הנאשם כי סייע מבחינה כספית לאחמד ברוגטי ולראיד כרמי, ותמך בהם לצורך ביצוע פיגועים (ראה ס' 62 לעיל).

מסמך ת/5 (70-73) שנתפס במהלך "חומרת מגן", הוא מכתב של ראיד כרמי אל הנאשם מיום 20.1.02, בו מבקש כרמי סיעון לרשיינה של פעילים, ובهم-Calolo שהיו מעורבים בפיגועי טרור על פי הראיות שהובאו בתיק זה; הנאשם הפנה את הבקשה ליاسر ערפאת בכתב ידו (לפי חוות דעת מז"פ ת/5). מכתב נוסף שנתפס הוא ת/5 (140), שבו פנה מבקש בשם סאמח אבו חניש לנאים בבקשת להחזיר לו נשק שהוחדרם; כתב ידו של הנאשם נמצא על המכתב (חוות דעת מז"פ ת/5). במסמך ת/5 (103) פנתה אל הנאשם קבוצת פעילים בבקשת לרכוש כל נשק, וצינו כי הם ביצעו התקפות רבות נגד הצבה ומתחנלים, והפכו למבוקשים; גם על מכתב זה מצוי כתב ידו של הנאשם (לפי חוות דעת מז"פ ת/5).

68. הנאשם הסביר בחקירותו כי הווחוליות, והן בודדים מן החוליות, היו פונים אליו לקבלת כספים לשם מימון רכישת נשק ולמטרות אחרות, והוא היה מעביר בקשות אלו ליאסר ערפאת (זכ"ד ת/19 ס' 14, זכ"ד ת/22 ס' 6 וזכ"ד ת/25 ס' 14, 19, שהוגש ואושרו על ידי החוקר "מוופז" בעמ' 58; זכ"ד ת/70 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סטיב" בעמ' 53; תמלילי חקירותו של הנאשם: ת/98 ד בעמ' 13-16, ת/98 א 20-21, ת/98 יא 17-18, 30, ות/98 י 13-14). לדבריו הוא לא היה מציין בפניהם לערפאת כי הכספי מיועד לרכישת נשק (זכ"ד ת/30 ס' 6, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54). במסגרת פעילות זו נרכשו כ- 15 כלי נשק ותחמושת בהם בוצעו פיגועים (זכ"ד ת/29 ס' ה, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמיית" בעמ' 85, זכ"ד ת/60 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

ה הנאשם הדגיש כי הפעולות הצבאית לא הייתה יכולה להתקיים ללא מימון של ערפאת (ת/60 הניל ס' 7). הוא אמר בעניין זה: "יש מישחו שב ואומר לי אני רוצה אלף שקל, אולי הוא מקבל אלף שקל, אני לא שואל אותך, אולי אחורי שבוע הוא ילק לירוט, לא אכפת לי" (ת/98 יא עמ' 30). הנאשם לא יכול היה לזכור בחקירותו את פרטי הסיעון הכספי שהגיע לפעלוי השטח של הפט"ח, והסביר כי מאות פעילים היו פונים אליו בבקשת סיעון כספי לשם מימון הפעולות הצבאית (זכ"ד ת/49 ס' 10, שהוגש ואושר על ידי החוקר "אמיל" בעמ' 54).

69. במסגרת רכישות הנשק עבור פעלוי הטרור, הטעים הנאשם למן רכישת מרגמה בסך של 1,500 דינר, והנאשם פירט בחקירותו את הביעות המבצעיות שההפעלה (זכ"ד ת/29 ס' י וזכ"ד ת/38 ס' 2, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמיית" בעמ' 85; זכ"ד ת/42 ס' 13-15, שהוגש ואושר על ידי החוקר "וואדי", בעמ' 96; תמליל חקירותו של הנאשם ת/98 יא עמ' 8-7). הנאשם ציין

בחקירהתו כי הוא עצמו התנגד לירי ממרגמה לעבר ישראל, משום שהוכח שהירי איננו גורם נזק לישראלים, אך עולל לגרום נזק רב לפולשטיינים (זכ"ד ת/38 הנ"ל). גרסתו של הנאשם בעניין זה توأمת את גרסתו של ابو-חמיד, אשר הסביר כי הירי במרגמה בוצע לעבר היישוב פסגות, וכי הנאשם ביקש שלא לדבר על כך עם איש (ראה סעיף 25 לעיל).

(4) סיווע למבקשים ולמשפחות העצורים והחללים

70. הנאשם מימן בפועלתו לא רק את פעילי הטרור, אלא גם את בני משפחותיהם. הוא הודה בחקירהתו כי העבר לרעפה בכספיו לשיעור המשותה המתאדים, ואף הצדק זאת בכך שאין הבדל בין מתאבד לבין אדם שנחרוג; כולם בעניינו "שהידיים", קרי: מי שמת מות קדושים (זכ"ד ת/10 שהוגש ואושר על ידי החוקר "דנני" בעמ' 90; זכ"ד ת/54 ס' 5, שהוגש ואושר על ידי החוקר "וואדי" בעמ' 96; שהחתה הנאשם עם המודובב "פלוני 3" ת/124 ג בעמ' 7, 22-23). כמו כן דאג הנאשם למימון משפחות העצורים והմבקשים מקרוב פעילי הפת"ח (שהחתה הנאשם עם "פלוני 3" ת/124 ג בעמ' 22-23).

בנושא זה נתפסו כמה וכמה מיסמכים במבצע "חומרת מגן", אשר מהווים בכספיו סיווע שהפנו המבקשים לנאים לצורך רכישת אמל"ח, ועל מנת להסיר מעלהם את על הפרנסה (ראה: ת/5 (2-12) שהנאשם אישר בעת חקירתו אשר תועדה בזכ"ד ת/47 שהוגש ואושר על ידי החוקר "וואדי" בעמ' 96; ת/5 (64-65), ת/5 (105), ת/5 (117), ת/5 (118)). כמו כן דאג הנאשם להסדיר מינויים או מקומות עבודה למבקשים (ראה למשל המכתבים ת/5 (78-79), שלפי חווות דעת מז"פ ת/5 סביר מאוד להניח כי נכתבו על ידי הנאשם).

מסמך נוסף הוא ת/5 (133), הכולל פניה לנאים לסייע לאנשים בתנועת הפת"ח שביצעו פיגועים וнациרו על ידי ישראל, ולמבקשים אחרים; הנאשם על מסמך זה: "**יש עדיפות להכללתם בסיווע**", ולפי חווות דעת מז"פ ת/5 הערכה זו נכתבה, במידה שאינה מותירה ספק של ממש, בידי הנאשם.

עימאד אלשקייר הוא פעיל תנאים שרצה ישראיли בסלפיט, ואשר הפך להיות מבקש פנה לנאים בבקשת לקבלת עזרה, ואף סיפר לו על מעשה הרצח שביצע. הוא הסביר בעדותו כי פנה אל הנאשם, משום שהוא ידוע שהנאשם מסייע במרקם שכאלו, אך תיאר את הנאשם **"כאיש פוליטי שלא משתתף בדברים צבאיים"** (עמ' 182-184).

(5) גiros פעילים לאירוגני הטרור והזרכתם

71. הנאשם אישר בחקירהתו שב"כ את הדברים שמסר במשטרת ابو חמיד, לפיהם העניק הנאשם סיוע כספי לשם הקמת מחנה אימונים צבאי לפעילי התנאים, על מנת להכשירם לחימה גരילה ושימוש בנשק (הודעת ابو חמיד ת/149 ג בעמ' 1-2). הנאשם אף אישר כי ראיון בעצמו את הצעירים המתאמנים במשרדו (זכ"ד ת/28 סעיפים 10-11, שהוגש ואושר על ידי החוקר "וואדי" בעמ' 96, זכ"ד ת/34 ס' 3, שהוגש ואושר על ידי החוקר "איתיני" בעמ' 52, ותמליל חקירת הנאשם ת/89יא עמ' 9). בחקירהו במשטרת הכחיש הנאשם כל קשר לאיומנים או דרךו של פעילי השיטה (ת/106 עמ' 3).

абו חמיד סיפר בהודעתו הנ"ל (עמ' 7-6) כיצד מינה הנאשם את מוהנד כמפקד חוליה לאחר מותו של המפקד הקודם. הנאשם גם אישר בחקירהתו את הדברים שאמר במשטרת רדאידה, בוגנע לתרגיל גיססו באמצעותו הנאים (ראה ס' 43 לעיל). מדברי הנאשם עולה כי הנאשם שמע מרדאידה על כוונתו לבצע פיגוע ירי, והפנה אותו למטרה זו אל מוהנד, שהיה מפקד שטח בכיר שביצע פיגועים כגד מטרות ישראליות. כתוצאה מהפניה זו בוצע הפיגוע שבו נרצח הנזיר היווני.

(6) קריואוטיו הפומביות של הנאשם לבצע פיגועים כנגד ישראל

72. כפי שכבר בואר לעיל, לא הסתיר הנאשם בחקירהו את תמייתו בביצוע פיגועים כנגד מטרות צבאיות ואזרחיות בגדה המערבית, קרי: חיילים ומונחים (ראה ס' 13-16 לעיל). הנאשם גם הסביר כי מידי פעם היה מורה לחוליות שסרו להפסיק את הפיגועים, ולאחר מכן היה מודיע על חידושים, וזאת באמצעות הופעות פומביות בטלוויזיה (ראה ס' 16 לעיל). הנאשם היה ער להשפעה שיש לדבריו על מבצעי הפיגועים, ואמר: "אני משפייע כי אני מדבר באמצעות התקורת... עני אני אומר את העמדה באמצעות התקורת... המילה שלי נשמעת וכאליו אני דובר בשטח תנועת הפט"ח" (תמליל חקירה ת/98ד עמי 33, וכן ראה עמי 37-39). הנאשם אף לא חכחיש כי אנשי החוליות היו פונים אליו ל渴בלת סיוע, משום שהיה מופיע כדבר הפת"ח בתקשורת, ונקט עמדת הקורתה למאבק מזוין (תמליל חקירה ת/98ה עמי 61). הוא הודה כי עודד בהופעותיו הפומביות את הפעילים לבצע פיגועים בתוך השטחים כנגד הצבא (תמליל חקירה ת/98י עמי 25, וכן ס' 29 עמי 1, שהוגש ואושר על ידי החוקר "סמיית" בעמ' 85).

73. קריואוטיו הפומביות של הנאשם לביצוע פיגועים כנגד ישראל תועד בידי אמר'ן, והוגש בקלסר ת/3 (כולל הקלטות המקוריות ת/3-א-ב) על ידי ראש חטיבת המחקר באמר'ן, תא"ל ג'. קופרוסר (עמ' 38). עניין זה יש להעתלם ממסמכים הכלולים בклסר ת/3, אשר אינם תיעוד של דברים שאמר הנאשם עצמו ברדיו או בטלוויזיה, ושאף הוקלטו. כתבה עיתונאית או ידיעה אחרת המייחסת לנאשם אמרות דברים כאלה או אחרים אינה קבילה לפי דין הראות, בהיותה עדות שמיעה. באופן כללי ניתן לומר כי מעין בדברים שאמר הנאשם לכלי התקשות השונים, עולה בברור כי הוא מדבר בשם גודוי חלי אלאקטא והתנוים, ועומד בראשם. הנאשם קורא לגופים אלה - ליעיתים בצוrah ברורה וליעיתים בצוrah משתמש - להמשיך ולבצע פיגועים כנגד ישראל. לאחר כל פעולה של ישראל, הוא הודיע בשם הפט"ח וגודוי חלי אלאקטא כי הנקמה לא תأخر לבוא וראה למשל ראיונות בטלוויזיה של ابو דאבי ביום 14.1.02, ו- 15.8.01]. למרות טענותו של הנאשם כי התנגד לפיגועים בתחום ישראל, הוא נשמע בראיונות השונים תומך בפיגועים שבוצעו בתחום ישראל, ואף משבח את מבצעיהם (ראה הצדקת הפיגוע בתנינה בראיון לטלוויזיה של אלג'יריה ביום 18.5.01, הצדקה הפיגוע בירושלים בטלוויזיה של אלג'יריה ביום 9.8.01, ופיגוע נסף בירושלים אותו הצדיק הנאשם בטלוויזיה "וطن" ביום 31.10.02).

74. במהלך הלוייתו של עמאד אלענאתי ביום 2.10.00, אמר הנאשם בטלוויזית "וطن" רמאלה: "חלפו הימים בהם רק אנו מקרים קורבנות. עליינו נקומים. יש להרוג ישראלים. יש להרוג ישראלים. כן. יש לנו כדרורים. יש לנו רובים והם יונפנו עבר הכיבוש".

בראיון טלפוני לעיתון "אלשיך אלאוסט" ביום 1.3.01 נשאל הנאשם האם ההתקנות של הפליטינאים עלולה להפתח מאבנים לכלי נשק, והשיב: "המאבק המזוין הוא חלק מהאינטיפאדה בעת ואין מסתמכים רק על אבניים. מאז החלה האינטיפאדה הצלחנו להרוג מתוכם 66 ופצענו 416 וזהו תוצאה טובה".

ביום 29.10.01 התראיין הנאשם לטלוויזיות "וطن" רמאלה, ונשאל מהי תגובתו לשני פיגועים שהתרחשו באותו יום בחדרה ובבאהקה אלערביה, והשיב: "זכוטו של העם הפלסטיני, ולמעשה חובה על לוחמיו, להגביל על התקופנות נקמה על מעשי הטבח שהתרחשו בבית רימה, בית לחם וטול כרם. לפיכך מה שארע היום הינו תגובה טבעית של הלוחמים הפלסטינים למעשי הטבח היישראליים".

ביום 4.3.02 התראיין הנאשם לעיתון "אלזמאן" היוצא בלונדון, ולדברי הכתב נצ'אל אללייטי אמר

הנאים כי שני פיגועי ההתאבדות (בבית ישראל וליד עפרה) הינם "מסר המופנה לישראלים כדי שיחדרו מתמייכתם בשرون".

לאחר מותו של ראייד כרמי ביום 14.1.02 קרא הנאים לגודוי חלי אלאקטא לבצע פיגוע נקמה נגד ישראל, וזאת בטעוייה של ابو דabi (ת/ 3 - מיום 14.1.02). כך הודה הנאים בחקירתו (תמליל שיחה ת/98 עמי 78).

ביום 19.5.01 שודרה בטלוויזיה של "ווטן" רמאלה תחלה שבראשה עמדו הנאים ובכיר בחמאס. במהלך התהלהקה דיבר הנאים ברמקול אל ההמון, והילל את הרוגי האינטפיאדה, וביניהם מבצע הפיגוע בנתניה. כמו כן הבטיח הנאים להמשיך ולפגוע במנהלים, ובירך את הפוגעים במנהלים.

ה. הקשר של הנאש לפגעים נשוא כתוב האישום

75. בכתב האישום מיווחסת לנאים מעורבות ב- 37 פיגעים שפורטו בספח לכתב האישום, ואשר בוצעו על ידי מפקדי השיטח ופעילי הטרוור שהיו כפופים לנאים. בסיכוןיה התייחסה התביעה אך ורק ל- 21 פיגעים מתוך הנسفח שצורף לכתב האישום, ולפיכך גם הכרעת הדין תתייחס אך ורק לאוותם 21 פיגעים, שב.ceנים הובאו ראיות שלטענות התביעה קשורות את הנאש לביצועם. ההתייחסות לפיגעים אלה תכלול את הראיות שהובאו לגבי התרחשויות הפיגוע עצמו, מי היו מתכוננו ומבצעיו ומה היה הקשר של הנאש לפיגוע או למתקנים או המבצעים.

(1) רצח טליה ובניינו כהנא ז"ל ליד עפלה

76. ביום 31.12.00 בשעה 06.30, בוצע ירי מן המארב בכביש מס' 60 ליד היישוב עפלה, לעבר מכוניתם של בני הזוג טליה ובניינו כהנא ז"ל וחמשת ילדיהם. כתוצאה מן הירי התדרדרה המכונית לתעלה בצד הכביש. בפגיעה נרצחו בני הזוג כהנא (תעודות פטירה ת/128-א-ב), ונפצעו חמישת ילדיהם (ראה דוחות פולוה של אלי קוגמן ורפ"ק עפר שלוש ת/128-ג-ד', ותע"צ של רפ"ק התצלומים ת/128-ט' שהוגשו ע"י קוגמן ושלוש עדויותיהם בעמ' 121, 127, ותע"צ של רפ"ק עובדיה ת/128-ח'). בבדיקה מז"פ התברר על פי התר밀ים של רובה הקלצייניקוב שנתפסו בזירה כי הנשך ששימש בפגיעה זה, שימש גם בפגיעה מס' 6 בספח לכתב האישום, שבו נרצח אליו כהן ז"ל ליד גבעת זאב (חו"ד המומחה האוורט סילברוטר ת/128-ז').

77. בחקירהו במשטרת הודה ابو חמיד כי הוא היה זה שספק את הנשך והתחמושת למפגע שרצת את בני הזוג כהנא ז"ל, אחמד עינדור (הודעתו של ابو חמיד ת/149(א) עמ' 4-6, שנגבתה ע"י רס"ר אברהים אלקורעאן, על פיעודתו בעמ' 194). בהודעתו הנ"ל סיפר ابو חמיד כי עינדור ביקש ממנו את הנשך (קלצייניקוב) והתחמושת לצורכי ביצוע רכב ישראלי ליד רמאללה, ולמחרת דיווח לו על ביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל, כפי שהסתבר לו מן הדיווח ברדיו.

בענין זה רשאים אנו להתייחס אך ורק לעדותו של ابو חמיד, ומצביעים אנו להתעלם מן הדברים שאמר לו עינדור לגבי ביצוע הפיגוע, בהיותם עדות שמיעה. לפיכך, אין בפני בית המשפט ראייה קבילה על ביצוע הרצח בנשך שמסר ابو חמיד לעינדור. لكن, גם אין ראייה הקושרת את הנאש לרצח בני הזוג כהנא ז"ל (הנאש סיפר בחקירה כי הכיר את עינדור, שנרג מפליטת כדור - זכ"ד ת/68 סי' 2). אמנס הובאו ראיות למכביר בדבר אחוריותו הכלכלית והעלינונה של הנאש לפיגעים שענשו על ידי אנשי הפת"ח בגדה המערבית, בהיותו מי שהניג פעלות זו, קרא לביצועו וסייע להוצאה לפועל באספקת כספים ואמל"ח. ואולם אין ראייה קבילה על כך שהפגיעה הנ"ל אכן בוצע בידי אנשי הפת"ח.

הראייה הקבילה היחידה שיש בענין זה היא שהנאש סייע לאבו חמיד לרכוש נשך ותחמושת לצורכי ביצוע פיגעים, כפי שהוזע בחקירהם ابو חמיד והנאש (ראה פרק ג(2) לעיל), וכי ابو חמיד אכן מסר את הנשך שרכש בסיוו של הנאש לעינדור למטרת ביצוע פיגוע ירי. מעבר לכך אין בפנינו ראיות.

(2) רצח עקיבא פשkos ז"ל באזור התעשייה בעתרות

78. ביום 25.1.01 בשעה 18:25 בוצע ירי מן המארב לעבר רכבו של אלעזר עקיבא פשkos ז"ל באזור התעשייה בעתרות. המנוח נסע ברכב G.M.C., ונורה באקדח קליבר 9 מ"מ (ראה חוות מז"פ ת/129-ג). כתוצאה מן הירי נפטר המנוח (תעודות פטירה ת/129-א), והוא נמצא במכוןתו ללא רוח חיים כדקה לאחר הירי (ראה עדותו של הרמן ספאק בעמ' 150, דוח' של רפ"ק ליאור נדיבי ת/129-ב, ועדותו בעמ' 132). האירוע מתואר גם בתמונות שצולמו על ידי אבינוועם אליה, שצوروו

لتעודה ציבור שהגish (ת/129).

79. אחמד ברוגטי יהודה בחקירתו כי הוא מסר לאבו סטחה ולאדם אחר רכב לצורך ביצוע פיגוע, ולאחר כמה שעות, השניים דיווחו לו כי ירו על יהודי שנסע ברכב G.M.C באיזור עטרות, וכי הוא נפגע מהיר (הودעה ת/165א' עמי 3, שהוגשה ע"י רס"ר דוד מזרחי בעמ' 184).

אבו סטחה יהודה בחקירתו כי ביצע את הפיגוע באיזור התעשייה בעטרות, וירה באקדח אל עבר נהג שנסע ברכב G.M.C ספארי בצלב אפור (כפי שנראה בתמונות ת/129ד' שצולמו לאחר הפיגוע), ולאחר מכן דיווח על כך לאחמד ברוגטי, שהוא - כפי שאמר ابو סטחה - "נהגו יד ימינו" של הנאש (הודעה ת/156ב', שהוגשה ע"י השוטר מרקו דהן בעמ' 198).

80. אין בידי התביעה ראייה כלשהי הקשורת את הנאש בזירה לפיגוע הניל. עם זאת, הובאו ראיות ככלויות למכביר לפיהן היה אחמד ברוגטי עוזרו הקרוב של הנאש, ופעל בידיעתו ותחת חסותו בארגון וביצוע פיגועים. הנאש יהודה כי מימן פיגועים שאחמד ברוגטי היה מעורב בהם ותמך בפועלותיו, וכי אחמד ברוגטי היה מודוח לו לאחר ביצוע הפיגועים. הנאש גם יהודה כי מבחינתו אחמד ברוגטי היה האחראי על הפעולות הצבאיות באיזור רמאללה, וכי הוא פעל בתיאום עם הנאש. הנאש אף הבכיר בחקירתו כי הקשר שלו עם חוליות הטror נעשה באמצעות אחמד ברוגטי (ראו פרק ג' (3) לעיל).

גם ابو סטחה היה מקורב לנאים, ובתקופה מסוימת אף שימש כשומר ראשו. הנאש אישר בחקירה כי ابو סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, באמצעות אחמד ברוגטי, והוא ידע שהשניים מבצעים פיגועים נגד אזרחים באיזור ירושלים (ראו פרק ג' (4) לעיל).

גם הנאש אמר בחקירה כי הוא רואה עצמו אחראי לפעולותן של חוליות שפלו עם אחמד ברוגטי ואבו סטחה - להבדיל מחוליות אחרות - משומש שניים אלו היו קרובים אליו, והוא מימן את פעילותם (ראו סעיף 60 לעיל). הנאש אף הכיר בכך שבאמצעות הסיווע והענק שניתנו לחוליות אלו הוא רכש השפעה על פעילותן (ראו סעיף 61 לעיל).

כל אלה באים בנוסף לאחריות העל של הנאים כמפקדים ומנהיגים של כל פעילי הטror של הפט"ח בגדה המערבית, כפי שהוא עצמו עשה (ראו סעיף 65 לעיל), ובנוסף לעובדה שהנאים עודד באופןי ופרטני את פעילי הטror לבצע פיגועים.

השאלה המשפטית הקשה, האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאים למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקשורת את הנאים לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(3) רצח הנזיר היווני ציפוקטיקיס גרמנוס ז"ל במעלה אדומים

81. ביום 12.6.01 בשעה 22.30 בוצע ירי מן המארב בכיביש ירושלים מעלה אדומים, לעבר רכבו הפרטיא של הנזיר היווני ציפוקטיקיס גרמנוס ז"ל מסוג טנדר פג', שנשא לוחית זיהוי ישראליות. מן הירি נרצח גרמנוס ז"ל (תעודה פטירה ת/132א' וחוו"ד פטולוגית של פרופ' היס ת/130ב'). על פיגוע זה העידו רפ"ק ניסים מזרחי (עמ' 131), שהגיש את דו"ח הביקור הראשוני בזירה ותצלומים (ת/130ג'-ד'), וכן הוגשה תע"צ (ת/130ו') על ידי רס"ב אבי לוי ממז'פ. התרמילים שנתפסו בזירה נבדקו במז"פ (ראו חוות מומחה של רפ"ק אבי קופמן, ת/130ז'-ט').

.82 רדיאידה הודה בחקירהתו כי הוא ביצע את הפיגוע הנ"ל, ותאר את נסיבות ביצועו. הוא סיפר כי פנה אל הנansom על מנת לבצע פיגוע התאבדות. הנansom הפנה אותו אל מוהנד, והורה למוהנד לחתן נשך לרדיאידה, וכך היה. הנansom אמר לרדיאידה כי התנאים עושה פיגועים נגד הצבא והמתנחלים, ולא פיגועי התאבדות, וכי הוא נותן לו נשך למטרה זו. ואכן, בשק (קלצ'יניקוב) שקיבל רדיאידה ממוהנד, על פי הוראותיו הישירה של הנansom, הוא ביצע את רצח הנזיר גרמנוס ז"ל כפי שתאר בחקירהתו, בהסבירו כי סבר בנסיבות שמדובר במתנהל (ראה פרק ג(8) לעיל סע' 41).

.83 הנansom עצמו אישר בחקירהתו את דבריו של רדיאידה, ואמר כי הפנה אותו אל מוהנד לאחר שביקש להתאבד, ולאחר מכן שמע כי הוא הרג בטעות את הנזיר היווני (סעיף 43 לעיל). לאור כל אלה ברורה אחוריותו הישירה והאישית של הנansom לפיגוע זה.

(4) רצח יניב ושרון בן שלום ז"ל ודורון יוסף סורי ז"ל בכיביש 443

.84 ביום 25.8.01 בשעה 22.30 נרצחו בני הזוג יניב ושרון בן שלום ז"ל, וכן יוסף סורי ז"ל (אחיה של שרון), שנסעו יחד עם שני ילדיהם במכונית מסווג "פאסאט" בעלת לוחית זיהוי ישראליות, וזאת שעה שנסעו בכיביש 443 ליד תחנת דלק "דור ארגנטינה" (ראה תעוזות פטירה וחוו"ד פטולוגיות ת/131 א-ג).

את תוצאות הפיגוע תארו השוטרים חיים טולדנו ורס"ם שביב עובדיה (עמ' 123, 139, ודוח'יות הפעולה שלהם ת/131 ד-ה, בלוויו לוח תצלומים ת/131ו). הקליעים שנתפסו נשלחו לבדיקת מז"פ, ונמצא שם נורו משני כלי נשך: תת מקלע MP5 וקלצ'יניקוב (חו"ד מומחה ת/131ז).

.85 אחמד ברוגותי סיפר בחקירהתו כי מסר את רובה ה- MP5 שלו לאבו סטחה, לאחר שאבו סטחה ביקש זאת עבור החוליה שלו, וכעבור זמן מה, שמע מאבו סטחה, גם בחדשות, כי חברי החוליה שלו ביצעו פיגוע בו נהרגו 3 יהודים ליד בית עור (הודעה ת/165 א' עמ' 2, שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184). גם ابو סטחה סיפר בחקירהתו, כי קיבל מאחמד ברוגותי את רובה ה- MP5 ומחסנית מלאה כדורים, ומסר אותם לשניים מהחוליה שלו: חוסאם ופיראס. השניים סיירו לו כי ביצעו את הפיגוע ליד בית עור, בו נהרגו 3 ישראלים (הודעה ת/156 ב' עמ' 3, שהוגשה על ידי החקורך דין בעמ' 198).

מבצע הפיגוע, חוסאם שחאה, אישר בחקירהתו כי הוא ואחר ביצעו את הפיגוע ליד בית עור בכיביש 443, בסמוך לתחנת הדלק "דורו", כאשר ירדה במכונית לבנה מסווג "פאסאט" (ראה התצלומים). הוא ציין כי את הירוי ביצע ברובה ה- MP5 שקיבל מאחמד ברוגותי, ושותפו לפיגוע היה מצויד בקלצ'יניקוב. לעומת זאת שכאלה בחודשות כי נהרגו 3 ישראלים כתוצאה מהפיגוע, ודיווח על כך לאחמד ברוגותי, שהעביר את הדיווח לנansom (הודעה ת/160 א' עמ' 4-5, שהוגשה על ידי דין בעמ' 198). שחאה סירב להסביר על שאלות בעדותו. לפיכך הוכרז עד עווין והוגשו הודעותיו ת/160 א'-ג. כמו כן הוגש כתוב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין שנינתנו בעניינו (ת/159 א-ד). הוא אמר בעדותו אך ורק: "אני סיפרתי מה שהיה ולא רצח להגיד כלום" (עמ' 73). שחאה הורשע בביצוע פיגוע זה.

.86 לא הובאה ראייה לקשרת את הנansom לפיגוע זה, זולת הקשר העקיף של הנansom, כאמור לעיל, לפיגועים בהם היו מעורבים מוקרביו, אחמד ברוגותי ואבו סטחה (ראה סע' 80 לעיל). הנansom סיפק כספים ונשך לחבריו החוליות, באמצעות אחמד ברוגותי, לשם ביצוע פיגועים, והנשך שסייע בפיגוע זה סופק על ידי אחמד ברוגותי. השאלה האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנansom למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה, כאשר אין ראייה לקשרת את הנansom ישירות לפיגוע, תבחן בפרק המסקנות.

(5) רצח מאיר וייזובייז ז"ל בכיביש מס' 9 בירושלים

87. ביום 15.9.01 בשעה 23:15 נורה מן המארב רכב שנסע בכביש מס' 9 בירושלים, מהגבעה הטרפית לשדרות גולדה מאיר. ברכב מסוג רנו אקספרס צבע לבן נהג משה וייס, אשר העיד כי נגע מכדור הנמצא בגופו עד היום בעמוד השדרה, ואילו בן דודו מאיר וייזובייז ז"ל נהרג מן הירי עמי 138, תעודה פטירה ת/132ב, דוח פולחן של רפואי ליאור נדיби ת/132ג ועדותו של נדיבי בעמי 132, וכןلوح התצלומים ת/132א). בזירה נתפסו תרמיילי רובה שנשלחו לבדיקת מז"פ, ונקבע כי הם נורו, כפי הנראה, מאקדח ומתת-מקלע 5 - MP, שמננו נורו גם היריות הקטלניות שרצחו שלושה אנשים באירוע מס' 4 חוו"ד מז"פ ת/132ד).

88. חוסאס שחאה אמר בהודיעתו ת/160א עמי 6, שנגבהה על ידי רס"מ מרק דהן (עמי 198 לפוטווקול), כי קיבל מאحمد ברוגטי אקדח ותת-מקלע 5-MP, ונסע עם שניים אחרים (פיראס והייתם) ברכב עד שהגיעו לכיביש מס' 9 לכיוון רמות והגבעה הטרפית. כאשר הבחינו ברכב טנדר מסחרי צבע לבן, הם פתחו באש לעבר נסיעי הרכב ונמלטו לרמאללה. לאחר האירוע ביקש שחאה מאבו סטחה, שעבד במשרדו של הנאים, לדוח לנאים ולאחמד ברוגטי על ביצוע הירוי. למחמתו הוא שמע כי אחד הנוסעים שנפגעו מן היריות מת מפצעיו (ראה גם סעיף 85 לעיל בוגע לעדותו של שחאה). דבריו של שחאה נתמכים בדברים שאמרו אחמד ברוגטי ואבו סטחה בחקירהיהם (ראה סעיף 85 לעיל).

89. הקשר של הנאים לפיגוע זה, כמו לפיגוע מס' 4 הניל שבוצע אף הוא על ידי שחאה, אינו ישיר, שכן לא הובאו ראיות למעורבותו של הנאים בפיגוע זה. הקשר העיקרי של הנאים לפיגוע נובע מכך שהוא הוציא לפועל על ידי מקורביו ועוזרו של הנאים, אחמד ברוגטי ואבו סטחה, שהנאים אף מימן את פעולותיהם, כולל רכישת כלי נשק. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחוריות פלילית של הנאים למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקושרת את הנאים לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(6) רצח אליו כהן ז"ל בפיגוע ירי בכביש 443 ליד גבעת זאב

90. ביום 21.12.00 בשעה 20:30 נורה מן המארב רכבו של אליהו כהן ז"ל, בנסיעו בכביש 443 כקילומטר וחצי מהיישוב גבעת זאב (ראיה תעודה פטירה ת/133א, חוו"ד פטולוגית ת/132ב, דוח פיגוע מז"פ ת/133ג שעלו העיד רפואי שלוש בעמי 127). על פיגוע זה העיד בריין מלוקום שפירה, שהיה עד ראייה לפיגוע (עמי 149). בבדיקה התרמיילים שנטפסו בזירה נמצא כי כלי הנשק ששימש לפיגוע היה כפי הנראה רובה קלצ'ניקוב, שימוש גם לביצוע רצח בני הזוג כהנא ז"ל (ראיה חוו"ד ת/133ד ו-ת/128ו).

91. ابو חמיד סייר בחקרתו על פעילותה של חולית אחמד עינדור, שביצעה פיגוע זה (הodataה ת/149א עמי 10-12, שנגבהה על ידי אלקורעאן: עדותו בעמי 194). ابو חמיד אמר בחקרתו כי סייפק לעינדור רובה קלצ'ניקוב ותחמושת שקיבל למטרה זו מאחמד ברוגטי, וכי אישר לעינדור לבצע את הירי בכביש 443 שבו נהרג אליו כהן ז"ל. עוד סייר ابو חמיד כי את הפיגוע ביצעו מוהנד ושויש, וזאת על פי מה שמספר לו מוהנד לאחר ביצוע הפיגוע. מוהנד לא היה עד במשפט, ואילו חקרתו של שויש, שגם העיד בפנינו, אינה מתייחסת לאירוע זה, והפיגוע הניל לא כלל בכתב האישום שהוגש נגד שויש (ת/157א).

לאור האמור לעיל, יש בידינו אך ורק את עדותו של ابو חמיד, לפיו אישר לבצע פיגוע ירי כנגד רכב ישראלי בסוף שנת 2000 בכביש 443 وسيפק נשך לביצועו. אין בפנינו ראייה קבילה לגבי זהות מבצע הפיגוע, ולכן גם אין ראייה קבילה הקושרת את הנאים לפיגוע באמצעות ابو חמיד.

כל שיש בפנינו הן ראיות לפיהן הנאשס סייע לאבו חמיד לרכוש נשק ותחמושת לצורך ביצוע פיגועים, וכי ابو חמיד מסר את הנשק שרכש בסיווע הנאשס לעינדור למטרת ביצוע פיגועי ירי (זה המצב גם לגבי רצח בני הזוג כהנא ז"ל, שבוצע באותו כליל נשך : ראה פרק ה(1) לעיל).

(7) רצח יואלח חן ז"ל ליד תחנת דלק גבעונים בכביש 443

92. ביום 15.1.02 בשעה 19:55 הגיעו יואלח חן ז"ל ברכב "פיאט אונו" לתחנת הדלק בצומת גבעונים, ולידה ישבה רשל עני. שני מוחלים התקרבו לעבר רכבם, וירו בשתיים מטוחח קצר עשרות כדורים. כתוצאה מן הירי נרצחה יואלח חן ז"ל (תעודת פטירה 134א), ורשל עני נפצעה בראשה ובכתפה. עד ראייה לאירוע, סמי וקנין, העיד כי ראה שני בחורים נמלטים בריצה לעבר הכפר השכן אלג'יב לאחר ביצוע הירוי, והוא סייע בחילוץ הנוסעות (עמ' 143). כמו כן תיארו את האירוע רפ"ק עמי ליפר ורס"ב אליו קוג'מו (בעמ' 130 לפרטוקול ודוחות ת/134-ד, וכן לוח צלומים ת/134ב ות-2(ד/134).

93. הפיגוע בו נרצחה יואלח חן ז"ל בוצע בהוראתו הישירה של הנאשס, כנῆמה על הריגתו של ראייד קרמי يوم לפני הפיגוע, ובכך הודה הנאשס בחקירתו. הנאשס סיפר בחקירהו כי הורה למקורבו אחמד ברוגוטי לבצע פיגוע נקמה זה, וכי אחמד דיווח לו על ביצוע הפיגוע. הנאשס אף נטל אחריות לביצוע פיגוע זה, וציין כי זו הייתה הפעם הראשונה בה ביצע הפת"ח פיגוע בתוככי ישראל (ראה סעיף 66(א) לעיל).

דבריו של הנאשס בחקירהו מתיאשים עם הדברים שאמרו בחקירהו, ابو סטחה ומוצפר (ראה סעיפים 30 ו- 53 לעיל, הודיעת ابو סטחה ת/156ב עמ' 5-6 ועל גבייתה העד דהן בעמ' 198, והודיעות אחמד ברוגוטי ת/165א עמ' 3 ות/165ג עמ' 1-2 על גבייתן העד מזרחי בעמ' 184). הם תיארו את הפיגוע שבוצע בתחום הדלק באמצעות ירי לעבר מכונית "פיאט אונו", שבו נרצחה אישה אחת ונפצעה חברתה. ابو סטחה, שביצע את הירוי, טען כי תחילת החלטת שלא לירות בשתיים בהיותן נשים, אך לאחר שהחלו לצעוק ירה עליהם יחד עם חברו טארק. ابو סטחה טען כי ביצע את הפיגוע לפי הוראות אחמד ברוגוטי, בעוד שהודיעו טען כי ابو סטחה היה יוזם הפיגוע, ולשם כך מסר לו רובה 5 - MP. אחמד ברוגוטי טען בהודיעו כי ابو סטחה אמר לו כי דיווח על כוונתו לבצע את הפיגוע לנאים לפני הביצוע, וכי הנאשס אמר לו שלא יצא לפיגוע זה.

אחמד ברוגוטי הסביר כי ابو סטחה היה שומר ראש ונহגו של הנאשס, ולכן הנאשס חשש לחיוו. בשיחה שהתקיימה בין הנאשס לבין אחמד ברוגוטי במהלך מעצרם, כאשר הוקלו ללא ידייתם, תיאמו השניים גרסאות לגבי פיגוע זה, ואחמד ברוגוטי אמר לנאים כי הדגיש בחקירהו שהוא הורה על ביצוע הפיגוע מאחריו גבו של הנאשס (תמליל שיחה ת/128ג עמ' 14, 17). ואולם הנאשס, כאמור לעיל, הודה לביצוע את הפיגוע, ומכאן ברור כי מקורבו אחמד ברוגוטי ניסה להלכו מן המעורבות הישירה בפיגוע זה, כמו גם בפיגועים אחרים.

(8) רצח 6 אנשים באולם השמחות "ארמן דוד" בחדרה

94. ביום 17.1.02 בשעה 22:45 בוצע פיגוע ירי באולמי "ארמן דוד" בחדרה. המחבר עבר אלאלים חסונהירה במאבטח בכינוי לאולם, פרץ פנימה ופתח באש מנשך אוטומטי לעבר קהל החוגגים באירוע בת-המצווה של נינה קדרשוב, עד שכמה מהם השתלטו עליו, והוא נורה למוות (חו"ד פטולוגית ת/135). כתוצאה מן הירי נרצחו 6 אנשים ועשרות נפצעו, חלקם באורח קשה. הנרצחים הם: בוריס מליחוב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ב), דינה בגיןיב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ג), אנטולי בקשיב ז"ל (תעודת פטירה ת/135ד), אבי יודי ז"ל (תעודת פטירה ת/135ה), אדווארד

בקשייב ז"ל (חו"ד פטולוגית ת/135) ואחרון בן ישראל אליס ז"ל (חו"ד פטולוגית ת/135). עד הראיה קונסטנטין קרדשוב סיפר בעדותו על התרחשות האירוע (עמ' 125), וניתן לראות את האירוע גם במצגת של המשטרה וקלוטות שצולמו בעת האירוע (ת/135א, ת/135א-יב). בזירה נتفس רובה סער אס-16 ורימונ שמשימו את המחלב (ראה חוות ה-ט ועדותו של רפ"ק לייפר בעמ' 130).

95. נاصر עויס היה אחראי על ביצוע הפיגוע הנ"ל, והוא זה שמסר את הנשק לצורך ביצועו למחלב חסונה (הודעתו ת/172ב, שלג גבייתה העיד רס"ן עאמר בעמ' 191). כך עלה גם מהודעתו של אחמד ברוגטי, שמספר כי עויס דיווח לו על ביצוע הפיגוע באולם השמחות בחדרה (הودעה ת/165 שלג גבייתה העיד רס"ר יעקבוף מעמ' 171). אחמד ברוגטי סיפר כי שמע על ביצוע הפיגוע בטלוויזיה בהיותו עם הנאים, ומיד התקשר לעויס שנטל אחריות על ביצוע הפיגוע.

गס ابو חמיד התייחס בחיקירתו לפיגוע זה, והסביר כי אף הוא היה נקמה על חיסולו של RAID כרמי, ולכן המפגע יצא מטול-כרם, שבה התגורר כרמי (ת/149ב עמ' 14-15, שלג גבייתה העיד רס"ר אלקורען בעמ' 194).

96. אין כל ראייה ישירה לכך שהנאים היה מערבב באופן ישיר בתכנון הפיגוע הנ"ל, או ידע על ביצועו מראש. הנאים טענו כי היה שומע דיווח על הפיגועים מאחמד ברוגטי ומעויס רק לאחר ביצועם, ובשיחתו עם המדובב "פלוני" 1 אמר כי ידע על הפיגוע רק בדייעד (דו"ח ת/118 ס' 4 שהוגש על ידי "רוברט"). הקשר העקיף של הנאים לפיגוע בחדרה נבע מכך שספק לעויס בספרים ואמל"ח לצורך ביצוע הפיגועים, הלה ראה בו מנהיג ומפקד, ולכן גם דיווח לו לאחר כל פיגוע. הנאים הודה באספקת ספרים לעויס לצורך רכישת נשק, ואמר כי כאשר רצה להבטיח הפסקה של הפיגועים היה פונה בעניין זה גם לעויס (ראה סעיף 23 לעיל). עם זאת, הנאים לא ראה עצמו אחראי לפעולותיו של עויס, בגין לפעולותיהם של אחמד ברוגטי, ابو סטחה וабו חמיד (ראה סעיפים 60 ו- 65 לעיל). גם עויס סיפר בחיקירתו כי ביצע את הפיגועים שהוצעו לפועל במסגרת תנאים פת"ח, שעלו היה אחראי הנאים, וכי הנאים סייעו לו במימון הפיגועים ואספקת נשק. הוא ציין כי הנאים היה ממונה עליו (ראה סעיפים 21-22 לעיל).

השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאים למעשי הרצח שבוצעו בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקוסרת את הנאים ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(9) רצח שתי נשים בפיגוע ירי ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים

97. ביום 22.1.02 בשעה 16:20 פתח המחלב סעד רמדאן באש מרובה 16-M לעבר עוברים ושבים ברחוב יפו פינת לונץ בירושלים, עד אשר נורה ונ נהרג. כתוצאה מן הירי נרצחו שרה המבורגר ז"ל ואורה סנדLER ז"ל (תעודות פטירה ת/136ב-ג), ונפצעו עשרה אזרחים. על האירוע העיד חנן בן נעים, שהרג את המחלב (עמ' 121). כמו כן הוגשה מצגת של המשטרה לגבי האירוע, והוגש דו"ח פועלה של רפ"ק נדיבי המשפט (ת/136א, ת/136ז והעדות בעמ' 132). נשקו של המחלב נתפס ונשלח למז"פ (ת/136ה ועדותם של רס"מ אוזלאי ורפ"ק לייפר בעמ' 130-134).

98. אחמד ברוגטי נטל בחיקירתו אחריות על הוצאהו לפועל של הפיגוע הנ"ל (ראה הودעה ת/165א עמ' 4-5, שלג גבייתה העיד מזרחי בעמ' 184). הוא סיפר כי החליט לחדר מחלב מתאבד לתוכ ישראל, ולשם כך נזיר בעויס, אשר שלח אליו את המפגע סעד רמאן. השניים הכינו את המפגע לפיגוע, לקחו אותו לתהפלל, קנו לו בגדים והשיגו עבורו רובה 16-M וכדורים. באותו יום אחר הצהרים שמע אחמד על ביצוע הפיגוע בירושלים.

אין ראייה ישירה הקוסרת את הנאש לפגיעה הנ"ל, והוא אף סיפר בחקירהתו כי הוא וערפאת כעסו על אחמד ברוגותי בשל ביצוע הפגיעה (תמליל שיחה ת/98יא עמי 32). מערבותתו העקיפה של הנאש בפיגועים שביצעו אחמד ברוגותי ועויס, עצמאו או באמצעות אחרים, בווארה לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאש למעשה הרצח שבוצע בפגיעה זה - כאשר אין כל ראייה הקוסרת את הנאש ישירות לפגיעה - תבחן בפרק המסקנות.

(10) פגוע ירי בשכונת נוה-יעקב בירושלים גלית ארביב ז"ל

99. ביום 25.2.02 בשעה 18:25 בוצע פגוע ירי על ידי מפגע בודד חמוש ברובה 16-M ורימונו יד בכיביש הראשי של שכונת נוה-יעקב בירושלים. מעודותו של עד הראייה, השוטר אדם גורפילד, עולה כי המחבר פתח באש לעבר כלי רכב שנעו בכיביש וכן לעבר אזוריים ושורטרים שהגיעו למקום. בניירת המשטרת של גורפילד ישבה גם השוטרת גלית ארביב ז"ל, אשר הסתערה על המחבר באקדח שלו. המחבר רצח ביריות את השוטרת ארביב ז"ל (תעודות פטירה ת/137ב), פצע קשות את השוטר גורפילד, שנותר נכה עד היום, ואת השוטר עמי חדה. רימונו שהשליך לא התפוצץ (ראה עדותו של גורפילד בעמ' 127, עדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132 והדו"חות והצילומים שהגיעו ת/137ג, ת/137, וכן המצגת ת/137א ולוח התצלומים ת/137ז). נשקו של המחבר, הרימונו שלא התפוצץ ותרמיли הcadorsים שירה נתפסו והועברו לבדיקת מז"פ (עדות רפ"ק עמי לייפר בעמ' 130, חוות' של רפ"ק אבי קאופמן ת/137-ה חוות' של פק"ד יניב רון ת/137ו).

100. המחבר שנטפס במהלך הפגיעה הוא ראמי נור, כפי שאמר נאסר ابو חמיד בהודעתו ת/149 בעמ' 11-12 (שהוגשה על ידי רס"ם יעקב בראשוני בעמ' 207). ابو חמיד סיפר כי בעת שהוא ואחיו, תלום ابو חמיד, צפו בפגיעה הנ"ל בנוה-יעקב בטלוויזיה, הזכיר לו אחיו כי המפגע ראמי נור היה בביתם يوم לפני כן, וחלום אמר כי הוא זה שמסר לרامي נור רובה 16-M וכדורים, ושילח אותו לפיגוע לאחר שצילם קלטות וידיאו שהראה לאחר הפגיעה. ابو חמיד הביע בהודעתו הנ"ל כעס על כך, קיבל את הנשך ואת המפגע ראמי נור מאחמד ברוגותי. ابو חמיד הודה בהודעתו הנ"ל כי הוא נותר בחיים ויחקר בידי השב"כ.

עוד סיפר ابو חמיד בהודעתו הנ"ל, כי נאסר ערפאת הזמן למשדרו את הנאש ואת אחמד ברוגותי בעקבות הפגיעה; אחמד ברוגותי ברוח, והודיע לאבו חמיד שיתכן שעומדים לעצור את הנאש בגלל הפגיעה הנ"ל. הנאש אמר לאבו חמיד לאחר מכן, כי הסביר לערפאת שבאותו שלב לא הייתה הוראה על הפסקת אש, וכי הוא - הנאש - עומד מאחריו אنسיוו כל עוד ערפאת לא יוציא הוראה נשיאותית להפסקת הפיגועים. ابو חמיד גם סיפר בהודעתו כי אחמד ברוגותי הודה בפניו כי מסר את הנשך לאחיו של ابو חמיד (חלום), לצורך ביצוע הפגיעה בנוה-יעקב.

101. מן הדברים האמורים לעיל עולה כי נאסר ابو חמיד לא נטל חלק בתכנון ובhzaza להפעלת הפגיעה הנ"ל, וכי שעשו זאת היו אחיו תלום ואחמד ברוגותי, שהיו עדים במשפט. תלום ابو חמיד הורשע על פי הודהתו בשורה של מעשי טרור, כולל אחריותו לביצוע הפגיעה הנ"ל בנוה-יעקב (ראה פרט 13 בכתב האישום המתוקן ת/161א, ופסק הדין ת/161ב). תלום סיפר על אחריותו לפגיעה הנ"ל, כמפורט לעיל, בהודעתו ת/162א-ב, שנגбо על ידי אברاهים אלקורעאן (עדותו בעמ' 194) ורס"ר דוד מזרחי (עדותו בעמ' 184).

תלום סיפר בהודעתו ת/162א עמי 9-6, ת/162ב עמי 4-2) כי הכין את רامي נור לביצוע הפגיעה, ארגן לו מסע ומסר לו רימון וرسס ורובה 16-M עם כדורים. בעת שהכין את רامي נור לפגיעה, הגיע אחמד ברוגותי ובירר כיצד מתקדמיים העניינים בעניין תכנון הפגיעה; אחמד ברוגותי רצה שהפגיעה יעשה במקום הומה אדם בירושלים, אך לבסוף סוכם שהוא יבוצע בצפון ירושלים

בשל המchosומים, ואحمد ברוגותי אישר זאת.

102. אחמד ברוגותי אישר בחקירהו את הקשר שלו לפיגוע בנוה-יעקב. בהודעתו ת/165 א סיפר כי נاصر עויס שלח אליו את המפגע ראמי נור לצורך ביצוע הפיגוע בנוה-יעקב, ואז הפנה את רامي נור אל חלום ابو חמיד כדי שישיעו לו להיכנס לירושלים (הodata ת/165 עמ' 6, שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184). גם אחמד ברוגותי, כמו חברו נاصر ابو חמיד, סיפר בחקירהו על כך שבתקופת הפיגוע זומן יחד עם הנאשם למשרדו של ערפאט; הנאשם שאל אותו אם הוא אחראי לפיגוע, אחמד ברוגותי השיב בחוב, ושמע מהנאשם שערפאט כעס על ביצוע הפיגוע (הodata ת/165 עמ' 5 שנגבתה על ידי רס"ר מזרחי לפי עדותו בעמ' 184).

103. לאור האמור לעיל מתכווני הפיגוע היו עויס ואحمد ברוגותי. בעת פגישתם של אחמד ברוגותי והנאשם בחקירה, כאשר הוקלו ללא ידיעתם, חזר אחמד ממה פעמים והציג בפני הנאשם כי סיפר בחקירהו שהנאשם שמע על הפיגוע הנ"ל רק לאחר הביצוע (תמליל שיחה ת/127 עמ' 4, 11).

אין ראיות הקשורות את הנאשם לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכלולת והעיקפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברוגותי ועויס, כמפורט לעיל (ראה סעיפים 80, 86 ו 96 לעיל). לא לחינם זימן יאסר ערפאט את ברוגותי לבירור לאחר ביצוע הפיגוע הנ"ל, שכן גם הוא סבר שהנאשם הוא הכתובת לטענות בענין. השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשם למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקשורת את הנאשם לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(11) רצח גד רגיאן ז"ל בפועל בשקבץ בעטרות

104. ביום 27.2.02 בשעה 06:30 נרצח גד רגיאן ז"ל בפועל "קפה בשקבץ" באיזור התעשייה בעטרות, על ידי עבד אלמגיד מהדי שהעסק בעבר בפועל (הodata פטירה ת/138 וחוו"ד פתולוגית ת/138ב). זהרנו שחאהה שההה במקומות סיפר כי כאשר שמע את היריות ראה אדם נמלט מן המקום, וגם רגיאן שכבל הרצפה ובקש להזעיק עזרה (עמ' 146).

גד רגיאן ז"ל נפטר בתוצאה מן הירוי, ומותו נקבע במקומות (ראה דוח פעולה ת/138ג ועדותו של רפ"ק ליאור נדיבי בעמ' 132, וכן דוח' המעבדה הניתנת בראש רפ"ק ניסים מזרחי ת/138ד ועדותו בעמ' 131). תלומי זירת האירוע הוגשו כmozgim ת/138ד ו- 138, על ידי מזרחי ונדיבי בעדויותיהם. הרצח בוצע באמצעות אקדח (חו"ד ת/138ה), שכמה קליעים שנרו ממנו פגעו פגיעות קטלניות בגוףו של המנוח (חו"ד ת/138ב).

105. ابو חמיד סיפר בהודעתו ת/149ב (עמ' 25-28) כי פנה אליו עבד אלמגיד שסיפר לו כי עבד בפועל של משפחת רגיאן, וביקש לבצע פיגוע יחד עם אדם בשם רמי. השלושה ישבו ותכננו את הפיגוע, וабו חמיד נתן לכל אחד מן השניים אקדח. כעבור 20 דקות דיווח רמי לאבו חמיד על ביצוע הפיגוע, ועבד אלמגיד סיפר כיצד יירה למותם ברגיאן ז"ל. ابو חמיד התחבר למשטרה ונטל אחריות על ביצוע הפיגוע בשם גודרי חלי אלאקטא (הodata של ابو חמיד הוגשה על ידי רס"ר אלקוראען בעמ' 194).

106. מן האמור לעיל עולה כי לגבי פיגוע זה אין ראייה ישירה לגבי זהות מבצעו, שכן הדברים שנאמרו לאבו חמיד על ידי עבד אלמגיד שלא העיד בפנינו הם בבחינת עדות שמיעה לא קבילה.

ואולם, ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבותן חד-משמעות כי הפיגוע בוצע על ידי עבד אלמגיד, בסיווע ובאישורו של ابو חמיד, כפי שסיפר ابو חמיד בעדרתו. ابو חמיד סיפר כי עבד אלמגיד הודיע לו שהוא יצא לבצע פיגוע בפועל של משפחת רגיאן בו עבד בעבר, ולצורך כך הוא צייד

אותו באקדח; זמן קצר לאחר מכן דיווח לו עבד אלמגיד על כך שירה למות בגד רג'יאן זיל, והוא אכן נרצח ביריות אקדח.

אין ראיות הקשורות את הנאש לפגיעה זה בצורה ישירה, מלבד הקשר הנובע ממעורבותו הכלכלת והעקביה בפיגועים שתכנן וביצע ابو חמיד, מבואר לעיל (ראה סעיפים 27, 60-65, לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאש למעשה הרצת שבוצע בפגיעה זה - כאשר אין כל ראייה הקשורת את הנאש לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(12) הפגיעה במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב

107. ביום 5.3.02 בשעה 02:00 בוצע פיגוע במסעדת "סי פוד מרקט" בתל אביב על ידי המחבר אברاهים חסונה, שהגיע למקום ברובה 16-A, רימוני יד וסיכון. את האירוע תיארנו עדי הראייה ויליס חזן (עמ' 148) וליאון גורנשטיין (עמ' 129) שנכחו במסעדה בעת הפגיעה. המחבר פתח באש עם הרובה שבידו לעבר היושבים במסעדה, עד אשר ארע מעוצר נשק, ורימוני היד שהשליך לא התפוצצו. בשלב זה החל חסונה לדקרו אנשים, כולל השוטר רס"ר סלים בריכאת זיל שניסה להפסיק את מסע הירוי ונזכר למוות בידי המחבר. בפגיעה נרצחו פרט לרס"ר בריכאת גם יוסף הבוי זיל ואליהו דהן זיל (ראה חוות' פטולוגיות ת/391ב-עד ת/1391ד). רבים אחרים נפצעו. המחבר עצמו נורה ונחרג בפגיעה, והתברר כי מדובר באברاهים חסונה (חו' פטולוגיות ת/1391א, ובדיקת ד.ג.א. ת/1391ז).

توزאות הפגיעה נראות בלוח התצלומים ת/1390 שהוגש על ידי השוטר אפי ימין (עמ' 151), וכן במצבה שהჩינה המשטרת (ת/1391א). אף ימין הגיע גם דוח' פעולה שרשם במקומות, והוא זה שתפס את סכינו של המחבר המגואלת בدم, קליע מרוסק, תרמילים, כדורים ורובה 16-A (ת/1391ה). הנשק נתפס וחובה לבדוק לבדיקת מז"פ (ת/1391ח, ועדותו של רפ"ק עמי לייפר בעמ' 130).

108. הפגיעה ב"סי פוד מרקט" בוצע על ידי אברاهים חסונה, והוא תוכנן על ידי אחמד ברוגוטי, ابو חמיד וועיס, כפי שמספר אחמד ברוגוטי בחקירהתו (ראה סעיף 29 לעיל). גם אחיו של ابو חמיד (שריף נאג'י) היה מעורב בפגיעה, כפי שמספר בחקירהתו (ראה סעיף 55 לעיל), ואף הוא קשור את אחמד ברוגוטי לתכנונו. אחמד ברוגוטי סיפר בחקירהתו כי המפגע חסונה נשלח אליו על ידי וועיס, והוא נתן לו כסף, קנה לו בגדים ודאג לכך שייהיה מי שישיע אותו לישראל לצורך ביצוע הפגיעה (طارק מלחי). הוא דיווח לנאים בטלפון כי הפגיעה יצא לדרך, והנאים אמר כי איןנו מעוניין שהפגיעה יתבצע בתוך ישראל. עוד סיפר אחמד ברוגוטי כי לאחר הפגיעה אמר לו הנאים להודיע לעויס שלא ליטול אחריות על הפגיעה בקשרו קודם שישוחח על כך עם הנאים (ראה סעיף 29 לעיל).

במהלך שיחה שהתקיימה בין הנאים לבין אחמד ברוגוטי בעת מעצרם, כאשר הם הוקלטו ללא ידיעתם, טרח אחמד להציג בפני הנאים כמה פעמים כי הוא אמר שרק שוחח עם הנאים בטלפון לאחר הפגיעה, והוסיף: "תזהר, אני לא הייתי איתך, אני לא הייתי איתך, דיברתי איתך בטלפון" (תמליל שיחה ת/127ג עמ' 5-4, 11). הדברים תיאמו עמדות לגבי חקירותם בנקודה זו.

גם ابو חמיד סיפר בחקירהתו על מעורבותו בפגיעה (הוזעה ת/149ב עמ' 6 שהוגשה על ידי רס"ר אלקרואן בעמ' 194). הוא סיפק לצורך הפגיעה רימוני יד וכדורים לרובה 16-A, כאשר ראה את חסונה מצוי ברווחה 16-A לפני צאתו לפגיעה. כאשר דוחה בלילה על הפגיעה, ועל כך שחשונה ذكر למוות שוטר, נזכר ابو חמיד כי נاصر חלום (אחיו של ابو חמיד) נתן למפגע את הסכין, והסביר לו להשתמש בו אם יהיה לו מעוצר נשק.

כך גם אמר בחקירהו חלום ابو חמיד (הוזעתו ת/162 עמ' 9, שהוגשה על ידי רס"ר קוראען בעמ'

194, והודעה ת/162 בעמ' 4 שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184). חלום סיפר כי הוא אמן את חסונה בשימוש ברובה 16-M. שירף נאגי ابو חמיד (אף הוא אח של ابو חמיד) סיפר בחקירהתו על כך שליווה את המפצע בתל אביב, והציג רכב עבר הפיגוע (הודעתו ת/182, שהוגשה על ידי רס"ר בן לולו בעמ' 182).

109. הנאשס קשור בצורה עקיפה לפיגועים שתכננו והוציאו לפועל אחמד ברוגוטי, ابو חמיד ועויס, כפי שפורט לעיל. ואולם, ככל שמדובר בפגיעה במסעדת "סי פוד מרקט", שתוכנן והוצע לפועל על ידי השלושה, אחראי הנאשס גם באופן אישי לביצועו. נושא אחריותו של הנאשס לפיגוע זה פורטה לעיל (ראה סעיפים 29, 55 ו- 66(ג) לעיל). הנאשס הודה בחקירהתו כי אישר לאחמד ברוגוטי את ביצוע הפיגוע הנ"ל לפני הוצאתו לפועל, אם כי נתן הנחיה שהפיגוע יבוצע בשטח יהודה ושומרון ולא בתוך ישראל. כך גם עולה מן הדברים שאמר אחמד ברוגוטי בחקירהתו.

(13) פיגוע ירי במלון "ג'רמי" בנתניה

110. ביום 9.3.02 בשעה 20:25 נכנסו שני מחבלים למלון "ג'רמי" בנתניה, כשהם חמושים ברובי 16-A ורימוני יד. השניים החלכו רימוני יד וירו על עוברי אורח ותיירים. את האירוע תיאר עד ראייה שכנה יג', שהוא מפקד צוות ביחידת "אלמוג" של מג"ב. כאשר שמע את היריות הוא הגיע למלון בתוך 30 שניות, נתקל בפצעים בשעה שעדיין נמשכו היריות. יג' פתח במרדף אחרי המחבלים, ושניהם אוטרו במדרגות של קניון הנמצא בסביבה, נורו ונחרגו (ראה חוו"ד פתולוגית של המחבר שADI נגמי ת/140, וכן חוו"ד של המחבר השני ת/140ט). יג' אישר בעדותו כי מרבית הצער חלק מן הנפגעים היו מאש אנשי מג"ב (עמ' 117-118). בפגיעה נרצחו התינוקת אביה מלכה זיל'ן וישראל יחיא זיל'ן (ראה טופס הودעה על פטירה ת/140ב).

צוער רמי מלכה הגיע דז"ח ביקור טכני מז"פ בזירת הפיגוע, המתאר את תוצאותיו ואת הממצאים בזירה (ת/140ו ועדותו בעמ' 118), ותצלומים מהזירה (ת/140z). חוו"ד של מחלקת החבלה של המשטרה קבעה כי למלון הושליך רימון יד שהתפוצץ (ת/140ח). מההוו"ח של רס"ר מלכה עולה כי במקום נתפסו שני רובי 16-M ששימשו את המחבלים (ראה גם עדותו של רפ"ק ליפר בעמ' 130).

111. נאסר עויס סיפר בחקירהתו כי הוא הוציא לפועל את פיגוע הירי הנ"ל בנתניה, שבוצע על ידי שני אנשים ששמותיהם לא היו ידועים לו. השניים נשלחו אליו על ידי פועל טרור אחר (אחמד ابو חדיר), ועויס ארגן את הסעטם של השניים באמצעות מחמוד טיטי, ואף מסר לאחמד ابو חדיר שני רימונים ושני רובי 16-M. כמה שעות לאחר שהשניים הוסעו לבאה אל שركיה, משם נכנסו לישראל ברגל, שמע עויס בטלוויזיה על הפיגוע במלון בנתניה. הוא התקשר לכלי התקורת ונטל אחריות על ביצוע הפיגוע (הודעתו של עויס ת/174 בעמ' 5, שהוגשה על ידי רס"מ רוני עמר בעמ' 191).

גם בפגיעה זה ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבותן חד-משמעות כי עויס עומד מ幕后 הפיגוע הנ"ל, אשר בוצע זמן קצר לאחר שצייד את המחבלים ברובי 16-A ורימונים, והסיעם לנוקודה על הקו הירוק הקרובה לננתניה. הפיגוע אכן בוצע על ידי שני מחבלים שהיו מצוידים ברובי 16-A ורימונים, כמה שעות לאחר שעויס ארגן את הסעטם לננתניה, ומכאן ברור שזה הפיגוע עלייו דיבר עויס בחקירהתו.

אין ראיות הקשורות את הנאשס לפיגוע זה בצורה ישירה, זולות הקשר הנובע ממעורבותו הכלכלית והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצע עויס (ראה סעיף 96 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה

כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשム למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקושרת את הנאשム לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(14) רצח קונסטנטין דנילוב ז"ל בבאקה אל-ע'רבייה

112. ביום 30.3.02 בשעה 13:00 זיהה צוות של מג"ב הרכב שנסע במהירות מופרזת לכיוון באקה אל-ע'רבייה, ובו שני חשודים. בעת שהוצאות עקב אחר המחבלים, הם פתחו באש ורצחו את קונסטנטין דנילוב ז"ל (ראה תעודת פטירה ת/141ט). שאר אנשי הוצאות ירו על המחבלים, וחgorת הנפש שהיתה על אחד מהם התפוצצה. שני המחבלים נהרגו, לאחר שקדום לנוכח השילuco רימוניים עבר הוצאות (ראה עדותו של סני'ץ פריד גיאנס בעמ' 122, שהשתתף באירוע).

צילומי האירוע הוגשו עם תעודה עובד ציבור של פרוספר אוחנה (ת/141ג). בבדיקה זו"פ נקבע כי אחד המחבלים החזיק חגורת נפץ מאולתרת שהתפוצצה על גופו (ת/141ה).

113. עויס אמר בחקירה כי שלח מתאבדים יחד עם מחמוד אל טיטי ואحمد ابو חdir, וכי השיג לאחד מהם חגורת נפץ כדי לבצע פיגוע בתוך ישראל. אותו מתאבד נסע עם אדם נוסף כשליליו חגורת נפץ לשם ביצוע פיגוע בישראל, אך נהרג עם חברו בחילופי ירי עם שוטרי משמר הגבול בבאקה אל-ע'רבייה, לאחר שהרגו שוטר מג"ב (הודעה ת/173ב עמ' 9-10-9 שהוגשה על ידי רס"מ עמר בעמ' 191). עוד סיפר עויס בחקירה כי הפיגוע הני'יל היה אמרור להתקצע בחדרה (הודעה ת/172ב עמ' 3 שהוגשה על ידי עמר בעמ' 191).

114. גם בפיגוע זה ניתן לקבוע על פי ראיות נסיבותיות חד-משמעות כי הפיגוע בוצע על ידי אנשים שנשלחו על ידי עויס, וצוידו על ידו בחגורת נפץ. ברור מהקירותו של עויס כי הפיגוע אליו התייחס בחקירה הוא הפיגוע הנדון.

אין ראיות הקושרות את הנאשム לפיגוע זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכלכלת והעקיפה בפיגועים שתכנן וביצעו עויס (ראה סעיף 96 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשム למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקושרת את הנאשム לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(15) פיגוע ירי בין עטרת לביר-ז'ית

115. ביום 25.2.01 בשעה 13:00 בוצע ירי מן המארב בכביש 465 לכיוון רכבו של יוסף כהן (G.M.C.), שנע מכיוון עטרת אל ביר-ז'ית. הירי בוצע מרכב עוקף. כהן נפצע קשה בפיגוע, ורכבו הדזרר לשולדים (עדותו בעמ' 142). עשרות כדורים נרו לעבר רכבו, והוא נפגע משלושה כדורים בראש ושניים בצוואר, ובדרך נס נותר בחיים (ראה מזכיר לגבי מצב הרכב ת/142ג ודוח' חתימתה וסימון של תרמיילי הcadors ת/142ב שהוגש על ידי משה לביא בעמ' 124, וכן דוח' בדיקת הרכב ת/142ד שהוגש על ידי השוטר מזרחי בעמ' 131).

תיאור של זירת הפיגוע מופיע בלוח התצלומים ת/142 שהוגש על ידי רפ"ק מזרחי בעמ' 139).

116. אחמד ברגותי סיפר בחקירה על פיגוע זה (הודעתו ת/165א עמ' 1 שהוגשה על ידי רס"ר מזרחי בעמ' 184, וכן יד ת/165ו שהוגש על ידי החוקר "דני" בעמ' 200) כיצד תכנן את הפיגוע יחד עם מוהנד, ابو סטחה ואחרים, שביקשו ממנו נשך ורכב כדי לבצע פיגוע. אחמד ברגותי מסר להם

רובה 5-MP וכדורים, וכן נתנו להם את רכבו. כעבור כמה שעות הם החזירו לו את הרכב והנשק, וסיפרו לו כי ירו על רכב באיזור גשר עטרה תוך כדי עקיפו, וכי הנג של הרכב נפצע. דבריו של אחמד ברוגתי מתיחסים עם הראיות לגבי דרך ביצוע הפיגוע, מקום ביצועו ותוצאתו, ולפיכך יש ראיות נסיבתיות חד-משמעות מהן עולה כי הפיגוע עליו סיפר אחמד ברוגתי הוא הפיגוע הנ"ל בקשר עטרת.

אין ראיות הקשורות את הנאש לפגיעה זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו אחמד ברוגתי ואבו סטחיה (ראה סעיף 80 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחריות פלילית של הנאש למעשה הרצח שבוצע בפגיעה זה - כאשר אין כל ראייה הקושרת את הנאש לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(16) ניסיונו פיגוע בפאב "bijankini" בירושלים

117. ביום 19.05.01 בשעה 03:00 גילתה דינה דגן, בעלת פאב "bijankini" בירושלים, מטען חבלה שהונח בשירותים של המקום על ידי גיאבר, שהיה מוכר לה כפלסטיני מרמאלה שמכר לה מדי פעם מוצריים לנרגילה. עדותה (עמ' 142-139) סיפרה דגן כי גיאבר ישב אליה במסעדה כדי לרשום הזמנה למוצריים, אז נכנס לשירותים שכайн בידיו דבר. כעבור כמה דקות יצא מהשירותים עם שקית ניילון, הניח אותה במרכז הפאב, וכאשר שאלה אותו מה יש בשיקית הוא אמר לה כי היא מכילה בגדים. היא נגשה לבדוק את השיקות, גילתה כי מדובר במטען חבלה מוסתר מתחת למעיל, ובשלב זה גיאבר נעלם.

במקומות שבו באוטה עת כ- 150-170 בני נוער. דגן גילתה תושיה ואומץ לב ראיוים לשבח: היא נטלה את המטען בידיה, צעקה לאחד העובדים הפלסטינים במקום לפניות את הערים, והוא היה גם זה שעזר לה להרחיק את המטען מחוץ למסעדה. המשטרה שהגיעה למקום פוצצה את המטען, באופן שגרם נזק לחניות באזורה. כך עלה מעדותו של חבלן המשטרה איל אלבו (עמ' 119), וכן ראה חוו"ד מומחה במעבדת החבלה, פקד יניב רון, ת/143א, חוו"ד מומחה של מז"פ שניתנה על ידי שרה אברמוביץ-בר, ת/143ב, ולוח תלמידים ת/143א).

118. ابو חמיד סייר בחקרתו (הודעה ת/149ב עמ' 10-12), שהוגשה על ידי רס"ר אלקורען בעמ' 194), כי סאעד אלדין פנה אליו בתחילת חודש Mai 2002, ובקיש ממנו להזכיר עבورو מטען חבלה, על מנת להניחו בירושלים בפאב ברוחבו יפו. הלה הסביר ابو חמיד כי בעלת המקום נהגת لكنות ממנו מוצריים לנרגילה, וציר לאבו חמיד את הפאב. ابو חמיד הניח אותו היכן להטמין את המטען, והסביר לו כיצד לחבר את החוטים למטען כיבוי אש שהכיל את המטען (אכן המטען היה בתוך מטען מחוו"ד ת/143א).

לאחר מכן שלח ابو חמיד את גיאבר לפאב, וגיאבר נכנס את המטען למעיל. כאשר הגיע גיאבר לפאב הוא התקשר לאבו חמיד, אמר לו משפט קוד ממנו הבין ابو חמיד שהוא עומד להניח את הפיצזה בפאב, וабו חמיד אישר זאת. גיאבר התקשר לאבו חמיד וסייע לו שבעל המקום ראתה אותו מניח את המטען, והוא שמע בחדרות כי המטען פוצץ על ידי המשטרה.

119. מן האמור לעיל עולה כי הוכח בבירור שני ניסיון הפיגוע בפאב בוצע על ידי גיאבר בהנחהיתו ובסיועו של ابو חמיד. הפרטים שמסר ابو חמיד בחקרתו توאמים את עדותה של דגן ואת הממצאים בשטח.

אין ראיות הקשורות את הנאש לפגיעה זה בצורה ישירה, זולת הקשר הנובע ממעורבותו הכוללת

העקיפה בפיגועים שתכנן וביצע ابو חמיד, כמבואר לעיל (ראה סעיפים 27, 60-65 לעיל). השאלה המשפטית האם די בכל אלה כדי לבסס אחריות פלילית של הנאשム למעשה הרצח שבוצע בפיגוע זה - כאשר אין כל ראייה הקשורת את הנאשム לשירות לפיגוע - תבחן בפרק המיסקנות.

(17) פיגוע ירי בכביש 9 ליד הגבעה הצרפתית בירושלים

120. ביום 3.10.01 בשעה 23:30 בוצע ירי לעבר רכב חולף שנע לכיוון הגבעה הצרפתית, בו נסעו ملي ופנחס כהן שנפגעו מן הירי (ראה דוח' ביקור ראשוני בזירה של רפ"ק ליאור נדיבי, ועדותנו בעמ' 132, דוח' תפיסה וסימון של רפ"ק נדיבי ת/144ב, דוח' ביקור ראשוני בזירה של רפ"ק עמי ליפר ועדותו בעמ' 130, וחוו"ד של מעבדת נשק ת/144ד).

121. ابو סטחה אמר בחקירהתו (הודעה ת/156ב עמי 5-4, שהוגשה על ידי רס"מ דהן בעמ' 198), כי הוא ביצע פיגוע זה יחד עם מוחמד סמי' עבדאללה, כשותם נוסעים במכונית מאזדה וברשותו רובה 5-AMP, אותו קיבל מאחמד ברוגוטி לצורך ירי לעבר מטרות ישראליות. הוא סיפר בחקירהתו לאחר שירה לעבר רכב הנושא במנחרה בכיוון הגבעה הצרפתית הוא הבין כי מדובר בנחת, וכן הפסיק לירות ואמר לחברו שיש מעוצר נשק. לאחר מכן הוא המשיך לנסוע לכיוון הגבעה הצרפתית, ושם ירה לעבר רכב תוך כדי עקיפתו. למחמת שמע ברדיו כי בפיגוע נפצעו גבר ואישה.

122. הראיות שהובאו על ידי התביעה לגבי פיגוע זה דלות ביותר, וכוללות אך ורק דוח' ביקור ראשוני בזירה של המשטרה, באופןו של מודיען לגבי דרך ביצוע הפיגוע והוא בבחינת עדות שמיעה. כמו כן קשה לדעת מעודתו של ابو סטחה אם דבריו מתיחסים לפיגוע הנדון, שכן לא ברור מה מועד הפיגוע אליו מתייחס ابو סטחה, ובאיזה רכב ירה.

כל שיש בפנינו הוא ראייה על כך שאבו סטחה ביצע פיגוע ירי כנגד מטרות ישראליות, תוך שימוש בשנק שקיבל מאחמד ברוגוטי, שהיא עוזרו ומוקרכו של הנאשム. זאת ועוד, ابو סטחה עצמו היה שומר ראשו של הנאשム, והנאשム עצמו אישר כי ابو סטחה עבד במשרדו והיה תחת אחריותו, וכי הוא ידע שאבו סטחה מבצע פיגועים כנגד אזרחים בגבעת זאב ובפסגת זאב (ראה סעיפים 33-34 לעיל).

(18) ניסיון לפיגוע התאבדות בבית חניון בירושלים

123. ביום 8.03.02 בשעה 16:15 נלכד המחבר מוחמד סאלח בדרכו לביצוע פיגוע התאבדות בירושלים, כשהוא נושא על גופו חגורת נפץ. המחבר ניסה להפעיל את המטען כאשר שכב על הרצפה, אז נורה וננהרג (ראה עדותנו של סנ"ץ דורון יידיד בעמ' 133, ודוח' מעבדת חבלה ת/145ד).

124. אחמד ברוגוטי סיפר בחקירהתו כי לואי עודה ביקש ממנו להכין חגורת נפץ למتابד, והוא הפנה את עודה אל נاصر שוויש שנtan לו חגורת נפץ. המתאבד שוכן בדירה ששכר אחמד ברוגוטי ברמאללה, ושם הלבישו עליו את חגורת הנפץ. מאוחר יותר נודע לאחמד ברוגוטי כי הוא נהרג מירי כוחות צה"ל באיזור בית חניון בדרכו לביצוע הפיגוע (הודעה ת/165ב עמי 2, 11, שהוגשה על ידי רס"ר יעקבוף בעמ' 171).

גם עויס סיפר בחקירהתו (הודעה ת/173ב בעמ' 4, שהוגשה על ידי רס"מ עמר בעמ' 191), כי לואי עודה, שגוייס על ידו לדודי חללי אלאקטא, איתר עבورو מתאבד, אך הפיגוע נכשל מכיוון שהמתאבד נורה על ידי שוטרים לפני הביצוע בכניסה לירושלים.

125. מן האמור לעיל עולה כי עויס ואחמד ברוגוטי היה מעורבים בניסיון הפיגוע הנ"ל. אין ראיות הקשורות את הנאשム לפיגוע זה בזירה ישירה, זולות הקשר הנובע מעורבותו הכלולות

והעקיפה בפיגועים שתכננו וביצעו השניים, כמפורט לעיל. השאלה המשפטית האם די בכל אלו כדי לבסס אחירות פלילית של הנאים למעשה הרצח שבוצע בפגיעה זה - כאשר אין כל ראייה הקוסרת את הנאים ישירות לפיגוע - תבחן בפרק המסקנות.

(19) פיגוע ירי בכביש בית אל - פסגות

126. ביום 17.03.02 בשעה 06:45 בוצע ירי מן המארב מנשך אוטומטי לעבר רכבו של סמיר קרש (פולסונג פסאט), והוא נפצע מן הירי (ראא דז"ח ביקור בזירת העבירה ת/146 ואותלומים של רס"ב אליו קוג'מן שהוגשו בעדותו בעמ' 121).

התביעה לא הגישה ראיות נוספות לגבי פיגוע זה, והדו"ח של קוג'מן הינו בבחינת עדות שמיעה בכל הנוגע בדרך ביצוע הפיגוע.

התביעה מייחסת בסיכוןיה את האחריות לפיגוע זה לאחמד ברוגטי, והוא אכן הודה במעורבותו בפגיעה זה והורשע בכך (ת/165 ת-ז-ז פרט אישום 43). פרט לכך לא הונתה התביעה לכל ראייה אחרת מבין הודעתו של אחמד ברוגטי, או הדברים שמסר בחקירהו בשב"כ. לאור האמור לעיל לא הובאו לגבי פיגוע זה ראיות המאפשרות לקבוע ממצא עובדתי ברור בדבר הקשר של אחמד ברוגטי לפיגוע הנ"ל, וגם הראיות לגבי עצם ביצוע הפיגוע דלות ביותר.

(20) ניסיון פיגוע בקניון מלחה בירושלים

127. ביום 26.03.02 בשעה 10:30 התפוצץ רכב מסוג "רנו אקספרס" ובו שני חבלנים שהיו בדרכם לביצוע פיגוע (שאדיבריהם חמאمراה ומוסא יוסף מוחמד חאלד - ראה דז"ח הובלות גופות ת/147ב, שהוגש על ידי אילן גראנוט בעמ' 135, ודז"ח פוללה ת/147ג שהוגש על ידי רס"מ אסף אוזלאי בעדותו בעמ' 134).

128. אחמד ברוגטי סייר בחקירהו (הודעה ת/165 ג עמ' 5 שהוגשה על ידי רס"ר יעקובוב בעמ' 171, זוכ"ד ת/165יא סעיף 15 שהוגש על ידי חוקר השב"כ "אדם" בעמ' 201), כי גייחאד ג'יורה התקשר אל הנאים יומם לפני שמאצאו את המכונית ליד הקניון בירושלים, ואמר לו שהוא רוצה לבצע פיגוע. הנאים אמר לו שלא יוכל לבצע פיגוע בתוך ישראל, והעביר את גיורה אל אחמד ברוגטי על מנת שישוחח אליו. אחמד ברוגטי טען כי גם הוא אמר לגיורה שלא לבצע פיגוע בישראל או בירושלים. ואולם, למחמת התקשר גיורה אל אחמד ברוגטי, ואמר לו כי המכונית שהתקופצה ליד הקניון בירושלים נשלחה על ידו לביצוע פיגוע בירושלים.

129. הנאים עצמו אמר בחקירהו (זכ"ד ת/36 שהוגש על ידי חוקר השב"כ "סמיית" בעמ' 85), כי אחמד ברוגטי דיווח לו על כוונת אנשיו של גייחאד לבצע פיגוע התאבדות בירושלים. הנאים אמר כי הוא הורה לאחמד ברוגטי שהפיגוע לא יבוצע בתחום ישראל, אלא בשטחי יהודה ושומרון. הנאים אמר בחקירהו בעניין זה, כשהוא מספר על פניותו של אחמד ברוגטי אליו בעניין רצונו של גייחאד לבצע פיגוע (תמליל שיחה ת/98יא עמ' 20-19):

"הנאים: ... שגייחאד, הוא אמר לו שאנחנו יש לנו פעילות. ויש לנו פיגועים וכו'. אז אני אמרתי לאחמד, אמרתי לו מה שחשוב זה שלא יעשו שום פיגוע בתוך ישראל.

החוקר: א.קי וכשבא רשמית ואמר לך שם רוצים לבצע פיגוע התאבדות, מה אתה אמרת לו?

הנאים: אמרתי לו לא, אני לא מרשה.
החוקר: לא. זה לא כמו שישפרת לי. אמרת לו, אין בעיה. אבל לא 'בפנים' (בתוך

ישראל).
הנאשָׁם: בן, לא בישראל... זאת אומרת שניי לא רוצה פיגועים בישראל."

הנאשָׁם סיפר כי למחמת קיבל דיווח מאמין ברגותי שפיגוע ההתאבדות נכשל, וכי הרכב התפוצץ לא רחוק מהמחסום, ושני חברי החוליה נהרגו.

130. מן האמור לעיל עולה כי הוכחה מעורבותו של הנאשָׁם באישור פיגוע ההתאבדות הנ"ל,佐את גם על פי גרטסו. הנאשָׁם אמנס הורה שהפיגוע יבוצע במקום אחר, אך בכך אין כל משמעות מבחינת אחראיותו הפלילית לניסיון הפיגוע. דברי הנאשָׁם בחרירתו נתמכים בגרסת מקורבו אחמד ברגותי, אם כי הלה "SHIPZ" את העובדות, וטען כי הנאשָׁם הורה שלא לבצע את הפיגוע כלל. מדברי הנאשָׁם ברור כי הוא הורה לבצע את הפיגוע במקום אחר.

חלק שלישי: הערכת הראיות ומשקלן

131. הוואיל והנאמס בחר שלא להעיד ולא להביא עדים מטעמו, ואף הורה לנציגי הסגנוריה הציבורית שמננו ליאצגו להמנע מחקירותם הנגדית של עדי התביעה - מובססת הראיות נגד הנאמס על כמה נדבכים שונים.

ראשית, דברים שאמר הנאמס בחקרתו בשב"כ, אשר חלקם הועלו על הכתב בתמצית בז'דים שרשמו החוקרים, אשר הוגשו על ידם, וחלקם הוקלטו ותומלו. במסגרת זו כלולים גם דברים שאמר הנאמס בשיחות שהוקלטו ללא ידיעתו עם מקרבו אחמד ברוגתי, ועם המדובבים "פלוני 1" ו-"פלוני 3".

שנייה, עדויות המפלילות את הנאמס, שמסרו פעילי הטרור מקרוב הפת"ח לאחר מעצרם. הכוונה להודעות שמסרו בחקרותיהם בשב"כ ובמשטרה, שכן ככל - כאיש אחד - סרבו להסביר על שאלות כלשון בבית המשפט, כאשר הובאו כעדים מטעם התביעה.

שלישית, דברים שאמר הנאמס בכל התקשורות בתקופה שקדמה לעצמו.

רביעית, מסמכים שנתפסו במשרדו של הנאמס ובמשרדי הרשות הפלסטינית במבצע "חומרה מגן".

חמישית, עדויותיהם של נפגעי הטרור, עדי הראיה לפיגועים נשוא כתוב האישום והעדים שעסקו בחקריהם.

132. לעניין הערכת הראיות ומשקלן יש להעיר את ההערות הבאות:

א. המנעוטו של הנאמס מהעיד במשפט ולחשוף עצמו לחקירה נגדית עשויים לשמש חיזוק למשקל הראיות נגדו, ואף להוות סיוע לריאות התביעה מקום שדרוש לחן סיוע, כקבוע בסעיף 162(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ"). כמו כן, המנעוטו של הנאמס מהסביר על כתוב האישום, כפי שעשה, עשויה לשמש חיזוק למשקל ראיות התביעה, כקבע בסעיף 152(ב) לחסד"פ. דברים אלו הובילו לנאמס על ידי בית המשפט.

ענין זה מקבל משנה חשיבות לאור העובדה שעל פי הדיון נדרש חיזוק להודעות של עדים שסרבו להעיד במשפט, או התחשו לתוכן הדברים שמסרו בחקרותיהם (ראה ס"ק ג'). להלן. כך פסק בית המשפטعلילו כי הימנות הנאמס ממנתן עדות מהוות חיזוק משמעותית להודעות בחקירה שמסרו עדים במשפט, ואשר טענות חיזוק לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות") (עמ' 1497/92 מדינת ישראל נ' צוביי, פ"ד מז(4), 177, בעמ' 202). בית המשפט הבהיר באותו ענין: "הנאם השותק - להבדיל מן העד השותק - פועל במסגרת הדיון; אולם לבית המשפט נתונה הרשות לפרש את התנהוגתו לפי התרשםתו והבנתו" (בעמ' 203, וראה גם ד"ג 308/91 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4), 441, בעמ' 486).

אמנם, בית המשפט רשיイ שלא ליתן משקל לשתייקת הנאמס כאשר יש לה הסבר סביר (ראה: ע"פ 277/81 הלוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(2), 369, בעמ' 386). אולם, משנדחו הטענות המקדימות של הנאמס בעניין סמכות בית המשפט לשפט אותו - לא היה בידי כל הסבר סביר ומוצדק להימנעותו ממנתן עדות. ברור למדי כי הנאמס, אשר נחשף במהלך